

Εγδοξον Ύδραν (θερμάς ευχαριστίας· σήμερα εγκρίνω το ψευδώνυμον τῆς νέας μας φίλης.) **Κίτρινο Φύλλο** (λυπούμαι πολύ δι' αὐτὰ ποῦ μοῦ γράφεις, ἀλλά... τί νά γίνῃ! σ' ευχαριστῶ διὰ τὰς τόσον καλὰς διαθέσεις.) **Μαχαρίστην Γαζίαν** (ευχαριστῶ θερμῶς καὶ διὰ τὸ δεύτερον ξεσπάθωμα.) **Φοῖβον (Πίσης)** **Ἀπορὴν τοῦ Βοσπόρου** (ἔστειλα) **Ποιμενίδα τῆς Ἰδης** (ἔστειλα) **εὐχαριστῶ πολύ δι' ὅσα γράφεις.) Γεώργιον-Κασιάνου** (ἔστειλα ἐκ νέου 10ον· νὰ σὰς ζήσουν οἱ δίδυμοι βαπτιστικοί!) **Ἰέρειαν τῆς Πατρίδος** (διεβίβασα τὰς ευχαριστίας σου) **Δυσωχὴ Ὑπαρξίν** (εἰς τὰς ἐρωτήσεις σου ἀπαντῶ νὰί· τόσον ἔστειλα· θερμῶς ευχαριστίας διὰ τὰς ἐνεργείας· ποία εἶνε ἡ παλαιὰ μου συνδρομήτρια ἢ προσθέσασα τὸ ὑστερόγραφον;) **Ἐθνικὸν Ὑμνον** (ὡραία ἢ ἐπιτολὴ σου μετὰ τὰ περίεργα αὐτὰ προσηγορεύω καὶ ἡθὶ καὶ ἔθιμα) **Γλυκεῖαν Ἐλπίδα** (ἀφύκτως κατὰ θὰ κατορθώσῃς, ἀφού ἐνεργῆς μετὰ δὴν σου τὴν καρδίαν) **Ἰδανικότητα** (εὐχαριστῶ θερμῶς ἀφού τὸ θέλῃς, θὰ τὸ κατορθώσῃς) **Κυριατσοῦσαν Κωνσταντίνου, Θανάσιαν τοῦ Βερναδάκη, Μέγαν Ἀλέξανδρον** (περιττὸν νὰ τὸν εἰδοποιήσῃς, διότι ἡ ἀγγελία τοῦ ἀπευθύνεται πρὸς ὀρισμένον πρόσωπον) **Κυριατσοῦσαν Νηοῖ** (δὲν ξεθώσαν ἀργά) **Προποινίδα Ἀδραν** (περιμένω) **Βασιλίσαν τὸν Κυριάνου** (νὰ ἴδῃ λοιπὸν εἰς τὸ ἐξῆς) **Διογυλιανὸν Λαγών, Θεοδόσιον τὸν Μέγαν, Κίριαν, Ποιητὴν τοῦ Ἀπείρου** (ἐλπίθῃσαν· ευχαριστῶ πολύ) **Ὑπερήφανο Ἐλληνοπούλου**, (βλέπεις ὅτι ἦτο παρῶραμα) **Ρυλλέττον**, κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 19 Φεβρουαρίου, θάπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΤΟΜΟΙ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΠΡΩΤΗ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (1879-1893)
Τόμοι 14 (οἱ ἐξῆς: 4, 5, 6, 7, 11, 15, 16, 17, 18, 19, 20, 21, 22, 23) πρὸς φρ. 1 ἕκαστος, καὶ ταχυδρομικῶς φρ. 1,10
Τόμος 1 (ὁ 10ος πλησιάζων νὰ ἐξαντληθῇ) φρ. 10
Τόμοι 8 (οἱ ἐξῆς: 1, 3, 8, 9, 12, 13, 14, 24) πρὸς φρ. 2,50 ἕκαστος.

ΔΕΥΤΕΡΑ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (1894-1907)
Τόμοι 5: τῶν ἐτῶν 1894, 1895, 1896, 1897 καὶ 1898, ὧν ἕκαστος τιμᾶται:
Ἄδειος φρ. 3 ταχυδρομικῶς **3,50**.
Χρυσὸς φρ. 6 ταχυδρομικ. **6,50**.
Τόμοι 7: τῶν ἐτῶν 1899, 1900, 1901, 1902, 1903, 1904 καὶ 1905, ὧν ἕκαστος τιμᾶται:
Ἄδειος φρ. 7. Χρυσὸς φρ. **10**.
Τόμοι 2: τοῦ 1906 καὶ 1907, ἕκαστος ἄδειος φρ. **8**. Χρυσὸς φρ. **10**.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Ο χάριτες τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποῖου δέον νὰ γράφωται τὰς λύσεις τῶν οἰ διαγωνιζόμενοι κοιταῖται ἐν τῷ Γραφίῳ μας εἰς φανέλλους, ὧν ἕκαστος περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1,1

Αἱ λύσεις δεκταί: ἐξ Ἀθηνῶν καὶ Πειραιῶς μέχρι τῆς 4 Μαρτίου ἐν τῶν Ἐπαρχικῶν μέχρι τῆς 14 Μαρτίου, ἐκ τοῦ Ἐξωτερικοῦ μέχρι τῆς 29 Μαρτίου.

- 121. Αεξίγριφος**
Τὰ δύο μου πρῶτα, γράμματα·
Τοῦ Λάβαν κῆρη τ' ἄλλο,
Καὶ τ' ὄλον πόλις ἄλλοτε
Μ' ἕνα νὰ μὲν μάλο.
Ἐστᾶλη ὑπὸ Κικέρωνος τοῦ Ρωμαίου
- 122. Στοιχειόγριφος**
Μὰ δὲν μοῦ λέτε τί εἶνε τοῦτο πάλι;
Ἐκοφα νέου ζῶου τὸν λαμῶ
Καὶ — φυσικὰ — μαζὶ καὶ τὸ κεφάλι...
Ἄλλ' ἢ φωνῆς ποῦ εἶχε βγάλη, ἢ δυνατὲς —
Περίεργο! — πᾶν σπᾶραζε ἐστὸ χῶμα,
Ἐγίνηκαν εὐθὺς φωνῆς μελωδικῆς
Ἐφρῆεις, ἀπὸ ἀνθρώπου πλέον στόμα...
Ἐστᾶλη ὑπὸ τῆς Ἑλληνικῆς Αἰγῆς
- 123. Ἀναγραμματισμός**
Πέτραν—ὅποιαν πέτραν—παίονα
Καὶ τὴν ἀναγραμματίζω,
Καὶ εἰς θάλασσαν ἀμέσως
Νεῖ, τὴν μετασχηματίζω.
Ἐστᾶλη ἀπὸ τὸ Μικρὸ Διαβολάκι
- 124. Γωνία**
+***** = Ἀρχαία-πόλις διάσημος.
+***** = Μικρὰ πόλις τῆς Ἑλλάδος.
+** = Φυτὸν πάγκοινον.
+ = Ὑδωρ ἀρωματικόν.
+** = Φυτὸν δηλητηριώδες.
*+***** = Χώρα τῆς Μ. Ἀσίας.
+***** = Δὲν εἶνε ψεύδος.
Οἱ σταυροὶ σχηματίζουν χώραν τῆς Εὐρώπης.
Ἐστᾶλη ἀπὸ τὸ Ἀνόητο Κορίτσι.
- 125. Συλλαβικὸν Κυβόλεξον**
1. — Πένθυμος πομπή.
2. — Ἀγέθημα.
3. — Πρόσωπον τῆς Π. Διαθήκης.
Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Ναυαπαιδῶς τῆς Νίκης

126. Φωνηεντόγριφος

Τῇ παρεμβολῇ ἐνὸς καὶ τοῦ αὐτοῦ φωνηέντου, ὡσαυτὸς φορὰς ἐπαναλαμβανόμενου, μεταξὺ τῶν κάτωθι συμφώνων, ὧν ἡ τάξις εἰς ἕκαστον σωρὸν δύναται καὶ νάλλαχθῇ, νὰ σχηματισθοῦν ἐπὶ λέξεις, διὰ τῶν ἀρχικῶν τῶν ὁποίων νάποτελέηται πόλις τῆς Τουρκίας: **ρρσββς, γρρ, μχβες, ρρ, μὸλβ, γνλ, ρκνν.**
Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Ταχυδρόμου τῆς Εἰρήνης

127. Συλλαβικὴ Μεσοστιχίς.

Αἱ μεσαῖαι συλλαβαὶ τῶν κάτωθι ζητούμενων λέξεων ἀποτελοῦν ἀρχαίαν πόλιν τῆς Μεγάλης Ἑλλάδος:
1. Ἐνδυμα χειμερινόν. 2. Ἀρχαῖος στρατηγός, φιλόσοφος ἢ ἀστρονόμος. 3. Ρῆμα κοινόν. 5. Ἐπίθετον.
Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Πειρατοῦ τῆς Ἀβάνης

128. Φωνηεντόλιπον.

ψχς-γν-σμετς-κλρμς
Ἐστᾶλη ὑπὸ τῆς Ροδοδάφνης

129. Γρίφος.

ΠΛΗ/Ο t r' ναξ και θαξ
t t t t
t t t t
Ἐστᾶλη ὑπὸ τῆς Ἐλιούδας

ΛΥΣΕΙΣ

- τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 3.
17. Μυσία (μῦς, λα.)—18. Ποῦρα (ἢ μουσρα) οὐρά.—19. Κόδροσ-κέρδρος.
20. ΠΥΡ
ΥΔΩΡ
ΡΩΜΟΣ
ΡΟΚΑ
ΣΑΣ
21. Τῇ ἀνταλλαγῇ διὰ τοῦ Δ: δόλιος, ἰδιον, βάσος, ἀδή. Τὰ ἀντιθέτα: **Εὐλακρινῆς, Ἐβνον, Ἀγρός (ἢ Ἀδενδρον) Σιγή—ΒΕΑΣ.**
22. Τυφλὸς τὰ τ' ὅσα τὸν ἔε νοῦν τὰ τ' ὄμματ' εἶ.—23. **Μὴ ἐπαίρου ἐπὶ γένοι.** (Μὴ ἐπ' ἔρ οὐ ἐπὶ γ' ἐν ἡ.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Κνοία Παράξρη! Ντομάτες με ψωμί...
Τὶ σταφύλια!!! Ὑπουργεῖον Ἐξωτερικῶν ἡσυχάζει... Ἐσωτερικῶν... κάποτε συννεφιάζει...—**Ἀθάνατος Ἑλλᾶς.** (H, 139)

Συγχαίρομεν **Ναυκρατοῦσαν** διὰ τὸ βραβεῖον τῶν λύσεων.—**Ἄγγελος Ἀγγερινός, Ἄλντον Αἰνιγμα, Σονάτα Μπετόβεν.** (H, 140)

Ερωτῶμεν **Μαγεμένο Ἀκρογάλι**, τὸ ὁποῖον καὶ συγχαίρομεν ἐγκαρδίως ἐπὶ βραβεύσει, δύναται νὰ μᾶς ἀνακαλύψῃ; Πᾶς βουλομένος μεθ' ἡμῶν ἀνταλλαγῇ Μ. Μυστικῶν ἄς προσέξῃ ἀρχικά, καθ' ὅτι εἴμεθα δύο καὶ θὰ ἀνατρέψωμεν σὺμπαν. Κοίμα' εἰς ἐμένα καίμενη!!! **Φλογερά Ἀκτὴς τοῦ Σουλιῶν**, ξεύρεις γιατί!!! **Διακριθεῖσά μου**, κομῆτης ἔγινες καὶ δὲν ἐφάνης;—**Καλλιμαγεζάρου.** (H, 141)

Καλῶς μᾶς ἤλθες, ἀγαπημένη μας **Μιμόζα.**—**Ἰουλιέττα, Μαρία.** (H, 142)

ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΥΛΛΕΚΤΑΙ!!! Δέχομαι γραμματόσημα Τουρκίας, Ἑλλάδος κτλ. δίδων τὰ καλλίτερα τοῦ κόσμου γραμματόσημα.—**D. Malelis, Aivaly (Asie M-neure).** (H, 143)

Αντάλλασσω εἰκονογραφημένα δελτάρια μόνον με δεσποινίδας, ἢ διευθύνσεις μου εἶνε:—**Φραγκίσκη Ν. Βούλγαρη, Ἄνδρον.** (H, 144)

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ		ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ	ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐσωτερικοῦ:	Ἐξωτερικοῦ:		
Ἐτησία... φρ. 8,—	Ἐτησία φρ. χρ. 10,—	ΙΑΡΥΘΗ ΤΩ 1879	Ἐσωτερικοῦ λεπ. 20. Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 0,20 Φόλλα κρηγομενὸν ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμᾶνται ἕκαστον λεπ. 25 (φρ. 0,25).
Ἐξάμηνος... > 4,50	Ἐξάμηνος > > 5,50		
Τετμήνηνος... > 2,50	Τετμήνηνος > > 3,—	ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ	ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦναι τὴν 1ην ἑκάτου μηνός.		ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ	Ὁδὸς Ἐδριπιδίου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαγβάκειον.
Περίοδος Β'—Τόμος 15ος		Ἐν Ἀθήναις, 1 Μαρτίου 1908	Ἔτος 30ον.—Ἀριθ. 14

ΜΥΣΤΗΡΙΟΔΕΣ ΕΓΚΛΗΜΑ
(ΜΥΣΤΗΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 5'. (Συνέχεια)

— Τί... ὁ Πὸς... ἀνέκραξεν ὁ Τράνκελ· ὁ φίλος μου Πὸς; ὦ, τὸν κακομοῖρη!
— Καὶ τὸ αἷτιον τοῦ ἐγκλήματος;... ἠρώτησεν ὁ ταγματάρχης Βέρντερ.
— Ἡ κλοπὴ διότι τὸ μεγάλο πορτοφύλι τοῦ Πὸς εὐρέθη ἄδειον εἰς τὸ δωμάτιον ὅπου ἐδολοφονήθη.
— Γνωρίζουν τί ποσὸν περιεῖχε;
— Ὅχι, κύριε ταγματάρχα, ἀλλὰ θὰ γνωρίζουν εἰς τὸ κατάστημα τῆς Τραπεζῆς.

Τὸ τηλεγράφημα, προερχόμενον ἐκ Περνάου, περιεῖχεν ἀκριβῶς ὅτι εἶχε μᾶθη ὁ κομιστῆς εἰς τὸ Τηλεγράφεον.

Ὁ ταγματάρχης ἀπετάθη τότε πρὸς τοὺς ἀστυνομικοὺς κλητῆρας καὶ διέταξε:
— Σὺ πήγαινε νὰ εἰδοποιήσῃς τὸν ἀνακριτὴν Κέρστορφ.
— Μάλιστα, κύριε ταγματάρχα.

— Σὺ τρέξε νὰ βρῆς τὸν ἱατρὸν Χαμίν.
— Μάλιστα, κύριε ταγματάρχα.
— Καὶ πῆγέ τους νὰ ὑπάγουν ἀμέσως εἰς τὴν Τράπεζαν Γιοχάουζεν, ὅπου θὰ τοὺς περιμένω.

Οἱ κλητῆρες ἐξῆλθον ἐσπευσμένως ἀπὸ τὸ ἀστυνομικὸν κατάστημα, καὶ μετ' ὀλίγον ὁ ταγματάρχης Βέρντερ διηυθύνετο εἰς τὴν Τράπεζαν.
Καὶ ἰδοὺ πῶς, εἰς τὴν παραζάλην τὴν ὁποίαν ἐπροξένησεν ἡ εἰδήσις τοῦ ἐγκλήματος, ὁ Τράνκελ, τὴν ἡμέραν ἐκείνην, ἐγλύτωσε τοὺς εἰκοσιπέντε ραβδισμοὺς τῆς ποινῆς του.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'.
Ἡ Ἀστυνομία ἐπὶ τόπου

Μετὰ δύο ὥρας, μία ἄμαξα ἔτρεχεν ὀλοταχῶς ἐπὶ τῆς ὁδοῦ τοῦ Περνάου. Ἦτο ἡ ἰδιωτικὴ ταξιδιωτικὴ ἄμαξα τοῦ κ. Φράγκ Γιοχάουζεν, εἰς τὴν ὁποῖαν εἶχαν ἔσειθῃ ταχυδρομικοὶ ἵπποι, τοὺς ὁποίους θὰ ἤλλαζαν εἰς κάθε σταθμόν. Ὅσον γρήγορα καὶ ἂν ἔτρεχε, δὲν ὑπῆρχεν ἐλπίς νὰ φθάσῃ εἰς τὸ καπηλεῖον τοῦ **Σπασμένου Στανροῦ** πρὸ τῆς νυκτός. Ὅθι διενυκτέρευεν ἴσως εἰς τὸν τελευταῖον σταθμόν, καὶ τὴν ἐπαύριον, λίαν πρῶι, θὰ ἐφθάνεν εἰς τὸν πρὸς ἂν ὄρον.

«Ἡ ἄμαξα ἐφθασεν εἰς τὸ καπηλεῖον...» (Σελ. 106, στ. γ')

Ἐντὸς τῆς ἁμάξης εἶχαν λάβῃ θέσιν ὁ τραπεζίτης, ὁ ταγματάρχης Βέρντερ, ὁ ἱατρὸς Χαμίν, ὁ ἀνακριτῆς Κέρστορφ καὶ ὁ γραμματεὺς του. Δύο ἀστυνομικοὶ κλητῆρες κατεῖχον τὰ ὀπίσθεν ἐδάλια.

Δύο λέξεις μόνον περὶ τοῦ δικαστοῦ Κέρστορφ, ἀφού τὰ ἄλλα πρόσωπα μᾶς εἶνε ἤδη γνωστά.

Ὁ δικαστῆς οὗτος, Σλαῦος, πεντηκοντούτης περίπου, ἐξετιμᾶτο δικαίως καὶ ὑπὸ τῶν συναδέλφων του καὶ ὑπὸ τοῦ κοινοῦ. Δὲν ἠμποροῦσε κανεὶς παρὰ νὰ θαυμάζῃ τὴν εὐφυῖαν καὶ τὴν ἐξυδερκείαν, τὴν ὁποίαν ἀνέπτυσσε κατὰ τὴν διεξαγωγὴν τῶν ποινικῶν ὑποθέσεων. Ἀπολύτου ἀκεραιότητος δὲν ὑφίστατο οὐδαμῶθεν οὐδεμίαν ἐπιρροὴν καὶ δὲν ὑπέκυπτεν εἰς κανενὸς εἴδους πείσιν. Οὐδέποτε τοῦ ὑπηγόρευε τὰς ἀποφάσεις του ἢ πολιτικῆς. Ἦτο αὐτὸς ὁ Νόμος προσωποποιημένος. Ἐπιφυλακτικὸς, προσεκτικώτατος, ὠμίλει ὀλίγον καὶ ἐσκέπτετο πολύ.

Ὅτω, εἰς τὴν ὑπόθεσιν ἐκείνην, ὑπῆρχον, ὡς λέγονται εἰς τὴν Φυσικὴν, ρευστὰ ἀντίθετα, τὰ ὁποῖα μετὰ δυσκολίας θὰ συνεδάζοντο ἐὰν ἀνεμιγνύετο ἢ πολιτικῆς: Ἀρ' ἐνὸς ὁ τραπεζίτης Γιοχάουζεν καὶ ὁ ταγματάρχης Βέρντερ, γερμανικῆς καταγωγῆς, ἀρ' ἑτέρου δὲ ὁ ἱατρὸς Χαμίν, Σλαῦος. Μόνος ὁ ἀνακριτῆς Κέρστορφ ἦτο ἀπληλαγμένος τοῦ φυλετικοῦ πάθους, τὸ ὁποῖον ἐπεπόλαζεν εἰς τὰς ἐπαρχίας τῆς Βαλτικῆς.

Καθ' ὁδόν, ἐντὸς τῆς ἁμάξης, συνωμίλουν μόνον— καὶ

αυτοί πάλιν κατά διαλείμματα, — ο ταγματάρχης και ο τραπεζίτης.

Ο κ. Φράγκ Γιοχάουζεν δεν απέκρυπτε την βαθείαν λύπην, την οποίαν τῷ ἐπρόξενε ὁ θάνατος τοῦ δυστυχοῦς Πός. Ἐτρεφεν ἰδιαιτέραν ἐκτίμησιν πρὸς τὸν ἄνθρωπον ἐκεῖνον, ὁ ὁποῖος ἐπὶ ὀλόκληρον τριακονταετίαν εἶχεν ὑπηρετήσῃ τὴν Τράπεζάν του με τὴν τιμιότητα καὶ ἀφοσίωσιν.

— Καὶ ἡ ἀμοιρὴ ἐκείνη ἢ Ζεναΐδα, προσέθεσε, πῶσον θὰ λυπηθῇ ὅταν θὰ μάθῃ τὴν δολοφονίαν ἐκείνου, τὸν ὁποῖον ἐμελλε νὰ ὑπανδρευθῇ!...

Ὡς εἶπομεν, ὁ γάμος ἐπρόκειτο νὰ τελεσθῇ μετ' ὀλίγας ἡμέρας ἐν Ρίγα, καὶ ἰδοὺ ἐπὶ ἀντὶ εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, θὰ ὠδηγεῖτο τῶρα εἰς τὸ Νεκροταφεῖον ὁ τραπεζίτικὸς ὑπάλληλος!

Τὸν ταγματάρχην ὅμως, ὅσον καὶ ἂν ἐθλίβεν ἡ τραγικὴ τύχη τοῦ θύματος, ἀπασχολεῖ πολὺ περισσότερον ἢ ἀνακάλυψις καὶ ἡ σύλληψις τοῦ δολοφόνου. Ἀλλὰ τῷ ἦτο ἀδύνατον νὰ εἰκάσῃ τι περὶ τούτου, πρὶν ἢ θηλεν ἐπισκεφθῆ τὸν τόπον τοῦ ἐγκλήματος, πρὶν ἢ θηλε μᾶλλον ὑπὸ ποίας περιστάσεις διεπράχθη.

Ἐκεῖ θὰ εὕρισκεν ἴσως κάποιον τεκμηρίον, τὸ ὁποῖον θὰ τὸν ἔθετεν ἐπὶ τὰ ἴχνη τοῦ ἀγνώστου κακούργου. Κατὰ βάθος ὁ ταγματάρχης Βέρντερ ὑπέ-

πτευε μᾶλλον ὅτι ἡ δολοφονία ἦτο ἔργον τῶν ληστοφυροδικῶν, οἱ ὁποῖοι ἐλυμαίνοντο τότε τὰ μέρη ἐκεῖνα τῆς Λιθωνίας. Ἐκ τούτου ἠλπίζεν ὅτι χάρις εἰς τ' ἀποσπάσματα τῆς καταδιώξεως, τὰ ὁποῖα περιέτρεχαν τὴν χώραν, ἡ δικαιοσύνη θὰ εἶχεν ἐντὸς ὀλίγου εἰς τὰς χεῖρας τῆς τὸν δολοφόνου ἢ τοῦ δολοφόνου τοῦ Σπασμένου Σταυροῦ.

Ὅσον διὰ τὸν ἰατρὸν Χαμίν, οὗτος ἐπρόκειτο ἀπλῶς νὰ συντάξῃ τὴν ἰατροδικαστικὴν ἐκθεσιν μετὰ τὴν ἐξέτασιν τοῦ πτώματος τοῦ Πός. Κ' ἐπερίμενε νὰ τὸ ἐξετάσῃ διὰ ν' ἀποφανθῇ. Ἀλλὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην, ἄλλο πρᾶγμα τὸν ἀπασχολεῖ καὶ μάλιστα τὸν ἀνησυχεῖ. Τὴν προηγουμένην ἡμέραν, τῶνντι, ὅταν μετέβη, ὅπως συνήθιζε καθ' ἑκάστην, εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ φίλου του καθηγητοῦ Νικολέφ, ὁ οἰκοδεσπότης ἀπουσίαζεν, ἔμαθε δὲ παρὰ τῆς Ἰλκας ὅτι ὁ πατὴρ τῆς ἐταξείδευε. Τὴν ἡμέραν ἐκείνην, ὁ Νικολέφ, — τὸν ὁποῖον δὲν εἶδε καν πρὸ τῆς ἀναχωρήσεώς του, — τὴν εἶχεν ἀπλῶς ἀναγγεῖλῃ ὅτι θὰ ἔφρουγεν ἀπὸ τὴν Ρίγαν διὰ δύο ἢ τρεῖς ἡμέρας. Πού θὰ ἐπήγαινε;... Ὅυδεμία ἐξήγησις περὶ τούτου. Τὸ ταξιδεῖον ἐκεῖνο ἦτο προσχεδιασμένον ἀπὸ τῆς προτεραίας;... Προφανῶς διότι ὁ Νικολέφ δὲν εἶχε λάβῃ καμμίαν ἐπιστολὴν μετὰ τὴν ἐπιστροφὴν του εἰς τὴν οἰκίαν. Καὶ ὅμως δὲν εἶχεν εἰπῆ τίποτε τὸ βράδυ, οὔτε εἰς τὴν θυγατέρα του, οὔτε εἰς τὸν ἰατρὸν, οὔτε

εἰς τὸν πρόξενον. Τοῖς εἶχε φανῆ πλέον περιφροντικῶς τῶν συνήθους;... Ἰσως ἀλλὰ γνωρίζοντες τὸν χαρακτήρα τοῦ καθηγητοῦ, οἱ φίλοι του οὐδέποτε σχεδὸν τὸν ἠρώτων περὶ τὸν ἀπασχολεῖ. Τὸ βέβαιον εἶνε, ὅτι τὴν ἐπαύριον, λίαν πρῶτῃ, εἰδοποιήσε δι' ἐπιστολῆς του τὴν Ἰλκαν ὅτι ἀνεχώρει. Συγχρόνως ἀνεχώρησε χωρὶς εἰς τὸν ἰδῆ κανεὶς καὶ χωρὶς νὰ εἰπῆ εἰς κανένα πού ἐπήγαινε.

Ὁ ἰατρὸς λοιπὸν Χαμίν εἶχεν ἀρίστη τὴν Ἰλκαν ἀνήσυχον, καὶ αὐτὸς ὁ ἴδιος συνεμεριζέτο τὴν ἀνησυχίαν τῆς.

Ἡ ἀμαξία ἔτρεχε μετὰ καλπασμόν. Ἀνθρώπος ἐπιπικρὸς ἐξαπεστέλλετο διὰ νὰ προειδοποιῇ τοὺς σταθμούς, ὥστε νὰ ὑπάρχουν πάντοτε ἴπποι ἐτοιμοὶ πρὸς ἀλλαγὴν. Ἐκ τούτου καμμία χρονοτριβὴ, καὶ ἐὰν μάλιστα ἀνεχώρουν ἐκ Ρίγας τρεῖς ὥρας ἐνωρίτερα, ἢ ἀνάκρισις ἠδύνατο νὰρχίσῃ καὶ αὐθημέρον.

Ὁ ἀὴρ ἦτο ξηρὸς καὶ ὑπόψυχρος. Τὴν χθεσινὴν θύελλαν εἶχε διαδεχθῆ ἄσθενης βορειοανατολικὸς ἄνεμος, ἀλλ' οἱ δρόμοι, εἰς ἀθλίαν κατάστασιν ἀπὸ τὰς βροχάς, ἐδυσχέραιναν πολὺ τὸ βῆμα τῶν ἵππων. Εἰς τὸ μέσον τοῦ δρόμου τῶν ἵππων, οἱ ταξιδιωταὶ ἐστάθμευσαν ἡμίσειαν ὥραν διὰ νὰ γευματίσουν εἰς τὸ μικρὸν πανδοχεῖον τοῦ σταθμοῦ. Καὶ μετὰ τὸ γεῦμα, ἐξεκίνησαν πάλιν ἀμέσως.

Τώρα ἦσαν σιωπηλότεροι, βυθισμένοι εἰς τὰς σκέψεις των. Μόνον ὁ κ. Φράγκ Γιοχάουζεν καὶ ὁ ταγματάρχης Βέρντερ ἀντήλλασσον ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ὀλίγας λέξεις. Ὅσον γρήγορα καὶ ἂν ἔτρεχεν ἡ ἀμαξία, οἱ ταξιδιωταὶ εὕρισκαν ὅτι δὲν ἔτρεχε διόλου. Ὁ πλέον ἀνυπόμονος μεταξὺ αὐτῶν, ὁ ταγματάρχης, δὲν ἔπαυε νὰ συμβουλεύῃ τοὺς ἀμαξηλάτας, νὰ τοὺς παροτρύνῃ, νὰ τοὺς ὑβρίζῃ μάλιστα καὶ νὰ τοὺς ἀπειλῇ, ὡσάντις ἡ ἀμαξία ἐβράδυνεν εἰς κανένα ἀνήφορον.

Ἦτο ἡ πέμπτη ἐσπερινὴ ὥρα, ὅταν ἡ ἀμαξία ἐσταμάτησεν εἰς τὸν τελευταῖον πρὸ τοῦ Περνάου σταθμόν. Ὁ ἥλιος δὲν θὰ ἐβράδυνε νὰ δύσῃ, ὁ δὲ Σπασμένος Σταυρὸς ἀπέειχεν ἀκόμη περὶ τὰ δέκα βέροτσια.

— Κύριοι, εἶπεν ὁ δικαστὴς Κερστόρφ, ὅταν θὰ φθάσωμεν εἰς τὸ πανδοχεῖον, θὰ εἶνε ἤδη νύξ, ἐπομένως ὥρα ἀκατάλληλος διὰ νὰρχίσωμεν τὴν ἀνάβαλωμεν δι' αὐριον τὸ πρῶτ'... Ἐκτὸς τούτου, ἐπειδὴ εἰς τὸ καπηλεῖον ἐκεῖνο δὲν θὰ εὕρισκαμεν κατάλληλα δωμάτια, μού φαίνεται προτιμώτερον νὰ διανυκτερεύσωμεν ἐδῶ, εἰς τὸ πανδοχεῖον τοῦ σταθμοῦ.

— Ἡ πρότασις εἶνε λογικὴ, ἀπεκρίθη ὁ ἰατρὸς Χαμίν γὰ μείνωμεν ἐδῶ καὶ νὰ ξεκινήσωμεν αὐριον τὰ χαράγματα.

— Ἡ πρότασις εἶνε λογικὴ, ἀπεκρίθη ὁ ἰατρὸς Χαμίν γὰ μείνωμεν ἐδῶ καὶ νὰ ξεκινήσωμεν αὐριον τὰ χαράγματα.

— Ἡ πρότασις εἶνε λογικὴ, ἀπεκρίθη ὁ ἰατρὸς Χαμίν γὰ μείνωμεν ἐδῶ καὶ νὰ ξεκινήσωμεν αὐριον τὰ χαράγματα.

— Ἡ πρότασις εἶνε λογικὴ, ἀπεκρίθη ὁ ἰατρὸς Χαμίν γὰ μείνωμεν ἐδῶ καὶ νὰ ξεκινήσωμεν αὐριον τὰ χαράγματα.

— Ἡ πρότασις εἶνε λογικὴ, ἀπεκρίθη ὁ ἰατρὸς Χαμίν γὰ μείνωμεν ἐδῶ καὶ νὰ ξεκινήσωμεν αὐριον τὰ χαράγματα.

— Ἡ πρότασις εἶνε λογικὴ, ἀπεκρίθη ὁ ἰατρὸς Χαμίν γὰ μείνωμεν ἐδῶ καὶ νὰ ξεκινήσωμεν αὐριον τὰ χαράγματα.

— Ἡ πρότασις εἶνε λογικὴ, ἀπεκρίθη ὁ ἰατρὸς Χαμίν γὰ μείνωμεν ἐδῶ καὶ νὰ ξεκινήσωμεν αὐριον τὰ χαράγματα.

— Ἡ πρότασις εἶνε λογικὴ, ἀπεκρίθη ὁ ἰατρὸς Χαμίν γὰ μείνωμεν ἐδῶ καὶ νὰ ξεκινήσωμεν αὐριον τὰ χαράγματα.

— Ἡ πρότασις εἶνε λογικὴ, ἀπεκρίθη ὁ ἰατρὸς Χαμίν γὰ μείνωμεν ἐδῶ καὶ νὰ ξεκινήσωμεν αὐριον τὰ χαράγματα.

— Ἡ πρότασις εἶνε λογικὴ, ἀπεκρίθη ὁ ἰατρὸς Χαμίν γὰ μείνωμεν ἐδῶ καὶ νὰ ξεκινήσωμεν αὐριον τὰ χαράγματα.

— Ἡ πρότασις εἶνε λογικὴ, ἀπεκρίθη ὁ ἰατρὸς Χαμίν γὰ μείνωμεν ἐδῶ καὶ νὰ ξεκινήσωμεν αὐριον τὰ χαράγματα.

— Ἡ πρότασις εἶνε λογικὴ, ἀπεκρίθη ὁ ἰατρὸς Χαμίν γὰ μείνωμεν ἐδῶ καὶ νὰ ξεκινήσωμεν αὐριον τὰ χαράγματα.

— Ἡ πρότασις εἶνε λογικὴ, ἀπεκρίθη ὁ ἰατρὸς Χαμίν γὰ μείνωμεν ἐδῶ καὶ νὰ ξεκινήσωμεν αὐριον τὰ χαράγματα.

— Ἡ πρότασις εἶνε λογικὴ, ἀπεκρίθη ὁ ἰατρὸς Χαμίν γὰ μείνωμεν ἐδῶ καὶ νὰ ξεκινήσωμεν αὐριον τὰ χαράγματα.

— Ἡ πρότασις εἶνε λογικὴ, ἀπεκρίθη ὁ ἰατρὸς Χαμίν γὰ μείνωμεν ἐδῶ καὶ νὰ ξεκινήσωμεν αὐριον τὰ χαράγματα.

— Ἡ πρότασις εἶνε λογικὴ, ἀπεκρίθη ὁ ἰατρὸς Χαμίν γὰ μείνωμεν ἐδῶ καὶ νὰ ξεκινήσωμεν αὐριον τὰ χαράγματα.

— Ἡ πρότασις εἶνε λογικὴ, ἀπεκρίθη ὁ ἰατρὸς Χαμίν γὰ μείνωμεν ἐδῶ καὶ νὰ ξεκινήσωμεν αὐριον τὰ χαράγματα.

— Ἡ πρότασις εἶνε λογικὴ, ἀπεκρίθη ὁ ἰατρὸς Χαμίν γὰ μείνωμεν ἐδῶ καὶ νὰ ξεκινήσωμεν αὐριον τὰ χαράγματα.

— Ἡ πρότασις εἶνε λογικὴ, ἀπεκρίθη ὁ ἰατρὸς Χαμίν γὰ μείνωμεν ἐδῶ καὶ νὰ ξεκινήσωμεν αὐριον τὰ χαράγματα.

— Ἡ πρότασις εἶνε λογικὴ, ἀπεκρίθη ὁ ἰατρὸς Χαμίν γὰ μείνωμεν ἐδῶ καὶ νὰ ξεκινήσωμεν αὐριον τὰ χαράγματα.

— Ἡ πρότασις εἶνε λογικὴ, ἀπεκρίθη ὁ ἰατρὸς Χαμίν γὰ μείνωμεν ἐδῶ καὶ νὰ ξεκινήσωμεν αὐριον τὰ χαράγματα.

— Ἡ πρότασις εἶνε λογικὴ, ἀπεκρίθη ὁ ἰατρὸς Χαμίν γὰ μείνωμεν ἐδῶ καὶ νὰ ξεκινήσωμεν αὐριον τὰ χαράγματα.

— Ἡ πρότασις εἶνε λογικὴ, ἀπεκρίθη ὁ ἰατρὸς Χαμίν γὰ μείνωμεν ἐδῶ καὶ νὰ ξεκινήσωμεν αὐριον τὰ χαράγματα.

— Ἡ πρότασις εἶνε λογικὴ, ἀπεκρίθη ὁ ἰατρὸς Χαμίν γὰ μείνωμεν ἐδῶ καὶ νὰ ξεκινήσωμεν αὐριον τὰ χαράγματα.

— Ἡ πρότασις εἶνε λογικὴ, ἀπεκρίθη ὁ ἰατρὸς Χαμίν γὰ μείνωμεν ἐδῶ καὶ νὰ ξεκινήσωμεν αὐριον τὰ χαράγματα.

— Ἡ πρότασις εἶνε λογικὴ, ἀπεκρίθη ὁ ἰατρὸς Χαμίν γὰ μείνωμεν ἐδῶ καὶ νὰ ξεκινήσωμεν αὐριον τὰ χαράγματα.

— Ἡ πρότασις εἶνε λογικὴ, ἀπεκρίθη ὁ ἰατρὸς Χαμίν γὰ μείνωμεν ἐδῶ καὶ νὰ ξεκινήσωμεν αὐριον τὰ χαράγματα.

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

Η ΥΠΗΡΕΤΡΙΑ ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ ΚΩΜΩΔΙΑ ΜΟΝΟΠΡΑΚΤΟΣ

ΣΚΗΝΗ Γ. (Συνέχεια)

ΚΑΤΕΡΙΝΑ: — Ἀλήθεια! μὰ ζῶ τὸσον καιρὸ ἔτας Ἀθήνας, ὥστε τὸ ἐλητρωθῆσα. Σὰς βεβαίῳ ὅτι δὲν τὸ εἶπα γιὰ νὰ παινευθῶ!...

ΕΛΕΝΗ: — Τὸ πιστεύω... ἔξερουμε δὰ τὴ μετριοφροσύνη σου! Λοιπὸν; ΚΑΤΕΡΙΝΑ: — Στὴν Ἄνδρο λοιπὸν εὐρήκε τὴν καλὴ ὑπηρετρία, τὴν ἐσυμφώνησε καὶ τὴν ἐπῆρε μαζί του, χωρὶς ὅμως νὰ τῆς πῆ ὅτι τὴν ἐπαίρνε... ὁ διάβολος.

ΕΛΕΝΗ: — Ἐνοεῖται! ΚΑΤΕΡΙΝΑ: — Νὰ μὴ σὰς τὰ πολυλογῶ, τὸ κορίτσι ἔφθασε εἰς τὸ παλάτι τῆς Κόλασης καὶ ὠδηγήθηκε εἰς τὴν κουζίνα. Ἐκεῖ βρήκε μιὰ γρηά, πολὺ γρηά μαγειρίσσα, πού τὴν ἔλεγαν κυρία Μαθουσάλα, καὶ αὐτὴ τὴν ρώτησε: «— Τί γυρεύεις ἐδῶ, δυστυχισμένο μου κορίτσι; — Νὰ μάθω νὰ μαγειρεύω, ἀποκρίθηκε μετὰ τῆς τῆς ἀφέλεια ἡ Ἄνδριώτισσα. Εἶπα ἔσταν ἀφέντη μὰς πῶς δὲν ξέρω τίποτα, μὰ τίποτε. — Μὰ

Ἄϊδου ἐγώ! (Σελ. 107.)

ΚΑΤΕΡΙΝΑ: — Νὰ μὴ σὰς τὰ πολυλογῶ, τὸ κορίτσι ἔφθασε εἰς τὸ παλάτι τῆς Κόλασης καὶ ὠδηγήθηκε εἰς τὴν κουζίνα. Ἐκεῖ βρήκε μιὰ γρηά, πολὺ γρηά μαγειρίσσα, πού τὴν ἔλεγαν κυρία Μαθουσάλα, καὶ αὐτὴ τὴν ρώτησε: «— Τί γυρεύεις ἐδῶ, δυστυχισμένο μου κορίτσι; — Νὰ μάθω νὰ μαγειρεύω, ἀποκρίθηκε μετὰ τῆς τῆς ἀφέλεια ἡ Ἄνδριώτισσα. Εἶπα ἔσταν ἀφέντη μὰς πῶς δὲν ξέρω τίποτα, μὰ τίποτε. — Μὰ

ΚΑΤΕΡΙΝΑ: — Νὰ μὴ σὰς τὰ πολυλογῶ, τὸ κορίτσι ἔφθασε εἰς τὸ παλάτι τῆς Κόλασης καὶ ὠδηγήθηκε εἰς τὴν κουζίνα. Ἐκεῖ βρήκε μιὰ γρηά, πολὺ γρηά μαγειρίσσα, πού τὴν ἔλεγαν κυρία Μαθουσάλα, καὶ αὐτὴ τὴν ρώτησε: «— Τί γυρεύεις ἐδῶ, δυστυχισμένο μου κορίτσι; — Νὰ μάθω νὰ μαγειρεύω, ἀποκρίθηκε μετὰ τῆς τῆς ἀφέλεια ἡ Ἄνδριώτισσα. Εἶπα ἔσταν ἀφέντη μὰς πῶς δὲν ξέρω τίποτα, μὰ τίποτε. — Μὰ

ΚΑΤΕΡΙΝΑ: — Νὰ μὴ σὰς τὰ πολυλογῶ, τὸ κορίτσι ἔφθασε εἰς τὸ παλάτι τῆς Κόλασης καὶ ὠδηγήθηκε εἰς τὴν κουζίνα. Ἐκεῖ βρήκε μιὰ γρηά, πολὺ γρηά μαγειρίσσα, πού τὴν ἔλεγαν κυρία Μαθουσάλα, καὶ αὐτὴ τὴν ρώτησε: «— Τί γυρεύεις ἐδῶ, δυστυχισμένο μου κορίτσι; — Νὰ μάθω νὰ μαγειρεύω, ἀποκρίθηκε μετὰ τῆς τῆς ἀφέλεια ἡ Ἄνδριώτισσα. Εἶπα ἔσταν ἀφέντη μὰς πῶς δὲν ξέρω τίποτα, μὰ τίποτε. — Μὰ

ΚΑΤΕΡΙΝΑ: — Νὰ μὴ σὰς τὰ πολυλογῶ, τὸ κορίτσι ἔφθασε εἰς τὸ παλάτι τῆς Κόλασης καὶ ὠδηγήθηκε εἰς τὴν κουζίνα. Ἐκεῖ βρήκε μιὰ γρηά, πολὺ γρηά μαγειρίσσα, πού τὴν ἔλεγαν κυρία Μαθουσάλα, καὶ αὐτὴ τὴν ρώτησε: «— Τί γυρεύεις ἐδῶ, δυστυχισμένο μου κορίτσι; — Νὰ μάθω νὰ μαγειρεύω, ἀποκρίθηκε μετὰ τῆς τῆς ἀφέλεια ἡ Ἄνδριώτισσα. Εἶπα ἔσταν ἀφέντη μὰς πῶς δὲν ξέρω τίποτα, μὰ τίποτε. — Μὰ

ΚΑΤΕΡΙΝΑ: — Νὰ μὴ σὰς τὰ πολυλογῶ, τὸ κορίτσι ἔφθασε εἰς τὸ παλάτι τῆς Κόλασης καὶ ὠδηγήθηκε εἰς τὴν κουζίνα. Ἐκεῖ βρήκε μιὰ γρηά, πολὺ γρηά μαγειρίσσα, πού τὴν ἔλεγαν κυρία Μαθουσάλα, καὶ αὐτὴ τὴν ρώτησε: «— Τί γυρεύεις ἐδῶ, δυστυχισμένο μου κορίτσι; — Νὰ μάθω νὰ μαγειρεύω, ἀποκρίθηκε μετὰ τῆς τῆς ἀφέλεια ἡ Ἄνδριώτισσα. Εἶπα ἔσταν ἀφέντη μὰς πῶς δὲν ξέρω τίποτα, μὰ τίποτε. — Μὰ

ΚΑΤΕΡΙΝΑ: — Νὰ μὴ σὰς τὰ πολυλογῶ, τὸ κορίτσι ἔφθασε εἰς τὸ παλάτι τῆς Κόλασης καὶ ὠδηγήθηκε εἰς τὴν κουζίνα. Ἐκεῖ βρήκε μιὰ γρηά, πολὺ γρηά μαγειρίσσα, πού τὴν ἔλεγαν κυρία Μαθουσάλα, καὶ αὐτὴ τὴν ρώτησε: «— Τί γυρεύεις ἐδῶ, δυστυχισμένο μου κορίτσι; — Νὰ μάθω νὰ μαγειρεύω, ἀποκρίθηκε μετὰ τῆς τῆς ἀφέλεια ἡ Ἄνδριώτισσα. Εἶπα ἔσταν ἀφέντη μὰς πῶς δὲν ξέρω τίποτα, μὰ τίποτε. — Μὰ

ΚΑΤΕΡΙΝΑ: — Νὰ μὴ σὰς τὰ πολυλογῶ, τὸ κορίτσι ἔφθασε εἰς τὸ παλάτι τῆς Κόλασης καὶ ὠδηγήθηκε εἰς τὴν κουζίνα. Ἐκεῖ βρήκε μιὰ γρηά, πολὺ γρηά μαγειρίσσα, πού τὴν ἔλεγαν κυρία Μαθουσάλα, καὶ αὐτὴ τὴν ρώτησε: «— Τί γυρεύεις ἐδῶ, δυστυχισμένο μου κορίτσι; — Νὰ μάθω νὰ μαγειρεύω, ἀποκρίθηκε μετὰ τῆς τῆς ἀφέλεια ἡ Ἄνδριώτισσα. Εἶπα ἔσταν ἀφέντη μὰς πῶς δὲν ξέρω τίποτα, μὰ τίποτε. — Μὰ

ΚΑΤΕΡΙΝΑ: — Νὰ μὴ σὰς τὰ πολυλογῶ, τὸ κορίτσι ἔφθασε εἰς τὸ παλάτι τῆς Κόλασης καὶ ὠδηγήθηκε εἰς τὴν κουζίνα. Ἐκεῖ βρήκε μιὰ γρηά, πολὺ γρηά μαγειρίσσα, πού τὴν ἔλεγαν κυρία Μαθουσάλα, καὶ αὐτὴ τὴν ρώτησε: «— Τί γυρεύεις ἐδῶ, δυστυχισμένο μου κορίτσι; — Νὰ μάθω νὰ μαγειρεύω, ἀποκρίθηκε μετὰ τῆς τῆς ἀφέλεια ἡ Ἄνδριώτισσα. Εἶπα ἔσταν ἀφέντη μὰς πῶς δὲν ξέρω τίποτα, μὰ τίποτε. — Μὰ

ΚΑΤΕΡΙΝΑ: — Νὰ μὴ σὰς τὰ πολυλογῶ, τὸ κορίτσι ἔφθασε εἰς τὸ παλάτι τῆς Κόλασης καὶ ὠδηγήθηκε εἰς τὴν κουζίνα. Ἐκεῖ βρήκε μιὰ γρηά, πολὺ γρηά μαγειρίσσα, πού τὴν ἔλεγαν κυρία Μαθουσάλα, καὶ αὐτὴ τὴν ρώτησε: «— Τί γυρεύεις ἐδῶ, δυστυχισμένο μου κορίτσι; — Νὰ μάθω νὰ μαγειρεύω, ἀποκρίθηκε μετὰ τῆς τῆς ἀφέλεια ἡ Ἄνδριώτισσα. Εἶπα ἔσταν ἀφέντη μὰς πῶς δὲν ξέρω τίποτα, μὰ τίποτε. — Μὰ

Me voici!... Ne suis-je pas mis à [ta guise? L' epée au côté, ' plume au [chapeau!..

Ἐὰν τυχὸν ὁ ἠθοποιὸς δὲν τραγουδῇ, εἰμπορεῖ ἀπλῶς νὰπαγγεῖλῃ μετ' ὀνόματι:

Ἰδοὺ ἐγώ! — Εἶμαι ἔστη διάθεσι σου! Μὲ τὸ σπαθὶ ἔστο πλευρῶ, μετὰ τὸ φτερὸ ἔστο καπέλλο!

Ἡ Κατερίνα καὶ ἡ Ἐλένη, ἀλλόφρονες ἀπὸ τὸν φόβον, ὀριπνῶνται ἢ μία εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς ἄλλης, μὴ τολμῶσαι νὰ κιντᾶξουν καλὰ τὸν Μεφιστοφελῆν, ἐνῶ αὐτὸς ἐξακολουθεῖ τὸ τραγοῦδι του. Ὁ ἠθοποιὸς εἰμπορεῖ νὰ ἐκλέξῃ ὅποιον κομμῆτι τοῦ ἀρέσει, π. χ.: αὐτὸ ἀπὸ τὴν Σερενάταν:

N'ouvrez ta porte, ma belle, Que la bague au doigt.]

Μεφιστοφελῆς, μετὰ γέλωτα διαβολικόν: — Χά!... χά!... χά!... Ἡ παρουσία μου, βλέπω, σὰς ἐκπλήττει καὶ σὰς τρομάζει! καὶ ἀντὶ νὰ σὰς προξενήσῃ χαράν...

ΕΛΕΝΗ, ἀποσπασμένη ἀπὸ τὰς ἀγκάλας τῆς Κατερίνας καὶ τεινοῦσα ἰκετευτικὰς χεῖρας πρὸς τὸν Διάβολον: — Ἐλεος! Ἐλεος! Κύριε!...

Μεφιστοφελῆς, ἐκπληκτικὸς, καθ' ἑαυτὸν: — Τί λέει;... Μήπως καὶ τυχὸν;... Ἄ, μὰ θὰ ἦταν πολὺ παράξενο!... Γιὰ νὰ ἰδοῦμε λοιπὸν ἕως τοῦ ποῦ θὰ φθάσῃ αὐτὴ ἡ εὐπιστία... (Ἀνατά:)

ΚΑΤΕΡΙΝΑ, μὴ ὄλον τῆς τὸν τρόπον προχωροῦσα ὀλίγον, ἀλλὰ χωρὶς νὰ τολμᾷ νὰ ὑψώσῃ τὰ μάτια: — Ἐδῶ δὲν θὰ βρῆτε ὅτι σὰς χρειάζεται, Κύριε! Εἴμεθα μόνον δύο δυστυχισμέναι γυναῖκες... μιὰ γρηά, ἐγώ, καὶ μιὰ νεά, τὸ ῥόγου της... Ἐγώ, Κύριε, δὲν ξέρω πολλὰ πράγματα ἀπὸ κουζίνα, γιὰ τὴν ἡμῶν παραμάνα πολὺν καιρὸ. Τοῦ λόγου της πάλι δὲν ξέρει τὸ παραμικρό... Ὅχι, ἐδῶ δὲν θὰ βρῆτε ὅτι γυρεύετε, Κύριε! Εὐσπλαχνισθῆτέ μας, λυπηθῆτε μας, ἔλεος!

Μεφιστοφελῆς, καθ' ἑαυτὸν: — Σοβαρὰ νὰ τὰ λέει, ἢ ἀστεῖαεῖται; Ἀλήθεια πιστεύει ὅτι εἶμαι... ἀληθινός; ΕΛΕΝΗ: — Ἐλεος, κύριε Σατανᾶ! Ἐλεος!

ΚΑΤΕΡΙΝΑ, γονατίζουσα παρὰ τοὺς

Ἐλεος! (Σελ. 108, στ. γ')

πόδας του: Ἐλεος, τοῦλάχιστο γι' αὐτὴν!.. Καὶ ἂν ἔχετε ἀπόλυτον ἀνάγκην ἀπὸ ὑπηρετρία... πάρτε ἐμέ! Θὰ βάλω τὰ δυνατὰ μου γιὰ νὰ σὰς εὐχαριστήσω, θὰ κάμω ὅτι μπορῶ καὶ ἐτι ξέρω... ἀλλ' ἀφήστε τὴν αὐτὴν, πού εἶνε τὸσφ μικρῆ, εἰς τοὺς γονεῖς τῆς!..

Μεφιστοφελῆς, καθ' ἑαυτὸν: — Νὰ μὲ πάρῃ ὁ διάβολος ἂν καταλαβαίνω γρῶ! Ἐπηρετρία;... ἔχω ἐγὼ ἀνάγκην ἀπὸ ὑπηρετρία; Τελοςκάντων! ἀφοῦ μὲ παίρνουσι εἰς τὸν Διάβολο, ἄς εἶμαι! (Ἀνατά:)

Μεφιστοφελῆς, πειρηξιζόμενος κατὰ σύμπτωσιν καὶ ἀπλότων τὸν μανδύαν του πρὸ τοῦ προσώπου του καθ' ἑαυτὸν: — Φαίνεται ὅτι θὰ κρῶσα στο χορὸ... (Ἀνατά:)

ΚΑΤΕΡΙΝΑ: — Σὰς βεβαίῳ, Κύριε, σὰς ὀρκίζομαι... δὲν σὰς λέγω παρ

Η ΚΟΥΚΛΑ ΤΗΣ ΛΙΛΙΚΑΣ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΚΑΙ ΠΟΛΥ ΜΕΓΑΛΑ ΠΑΙΔΙΑ]

ΙΒ'.

Ο γιατρός έδωσε τέλος πάντων την άδεια και η Λιλίκα ήμπορεσε πια να σηκώσει από το κρεβάτι την αγαπημένη της Αιγούλα.

“Άλλο πού δεν ήθελε και η Αιγούλα! Η μητερούλα της την έπιασε από το χέρι δια να την βοηθήσει, και μ' ένα πήδημα βρόθηκε ευθύς έξω από το κρεβάτι. Είπε πολύ χαρούμενη, και όλον της το έξωτερικόν δείχνει φανερά ότι ο καιρός των πόνων και των δακρύων έπερασε, και ότι αισθάνεται τώρα τον έαυτόν τόν της όλο ζωή και όλο υγεία.

Η μητέρα της Λιλίκας παρευρέθη εις την ευτυχισμένη αυτή σκηνή, από τη μισοανοικτή θύρα. Και άμα είδε ότι όλα σπυγνίζονται καλά, άφισε την μητερούλα και την κορούλα μόνες, για να χαρούν την ευτυχία τους. Και γίνεται ευτυχία μεγαλητέρα για μιάν μητέρα, παρά να βλέπη το παιδάκι της νερό και γελαστό, ύστερ' από μεγάλη και φοβερή άρρωστεια; Και γίνεται ευτυχία μεγαλητέρα για το

παιδί, και για κάθε άνθρωπο, παρά να αισθάνεται τον έαυτό του όλο ζωή και υγεία, αφού υπέφερε τόσο πολύ και αφού έφθασεν ως το χείλος του τάφου; Μητέρα λοιπόν και κόρη, Λιλίκα και Αιγούλα, είναι τώρα τρισευτυχισμένες. (Έπεται συνέχεια)

Η ΚΥΡΑ ΜΡΑΘΑ

ΔΙΑ ΝΑ ΓΙΝΗ ΑΝΘΡΩΠΟΣ (ΡΟΣΣΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ, ΥΠΟ Β. ΝΙΕΜΕΡΟΒΙΤΣ-ΔΑΝΤΣΕΝΚΟ)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΕ'. (Συνέχεια)

— Σὺ εἶσαι, Κολοβὲ ;
— Ἐγὼ ντὲ ! Κατέβα κάτω να παίξουμε μαζί ! ἔξαναγαύγισε ὁ Κολοβός.
— Ἐλ' ἀπάνω σὺ !
Ἄλλ' ὁ Κολοβός ἤρχισε νὰ βηματίζῃ τριγύρω εἰς τὸ δένδρον, ὡς διὰ νὰ δείξῃ ὅτι ἕνας σκύλος καθὼς πρέπει δὲν εἶνε καμωμένος διὰ νὰ σκαρφαλώῃ εἰς τὰ δένδρα σὰν τῆς γάτας.
— Τί τὸν ἔκαμες τὸν ἀφέντη σου, Κολοβὲ ;
Εἰς αὐτό, ἀντὶ τοῦ σκύλου, ἀπήντησεν ὁ Σάσας ὁ ἴδιος.
— Σὺ εἶσαι, Βάσκα ;
— Ναί. Ἐκρύφθηκα ἐπάνω στὸ δένδρο, σὰν ἐκεῖνο τὸν ἀράπη, πού μᾶς ἔλεγε ὁ Ἀλέξης Λούβοβιτς.

— Κατέβα.
— Δὲν ἀνεβαίνεις καλλίτερα σὺ ;
— Μὰ δὲν μπορῶ νὰ σκαρφαλώσω...
— Μπᾶ, δὲν εἶνε δύσκολο. Τί, βέβηλο εἶνε ;... Θέλεις νὰ σε βοηθήσω ;
— Πῶς ;
— Στάσου.
Ὁ Βάσκας, εὐκίνητος ὡς πῆθηκος, κατέβη εἰς τὸν τελευταῖον κλάδον καὶ ἀπὸ ἐκεῖ, κρεμασθεὶς μὲ τὸ ἓνα χέρι, ἔτεινε τὸ ἄλλο εἰς τὸν Σάσαν.
— Πιάσε με... Μὲ τὸ ἄλλο χέρι πιάσου ἀπὸ τὸ δένδρον... Δούλευε ὅμως καὶ μὲ τὰ πόδια. Γεῖά σου !... Ἡ βελανιδιὰ ἔχει, βλέπεις, ἕνα σωρὸ ρόζους' λές καὶ εἶνε σκάλα ἐτοιμη !
Ὁ Σάσας προσεπάθησε νὰναρριχηθῆ, ἀλλὰ ἔξαφνα τὰ πόδια του ἐγλύστησαν καὶ θὰ ἔπιπτε, ἐὰν δὲν τὸν ἐκρατοῦσεν ὁ Βάσκας ἀπὸ τὸ χέρι.
— Μὰ τί ἔπαθες ;... Δοκίμασε ἄλλη μιὰ φορά.
Ὁ Σάσας ἔλαμεν ἄλλην μιάν προσ-

πάθειαν καὶ κατάρθρωσε κάρπαξή ἓνα κλάδον.
— Τώρα πάτησε τὰ πόδια σου... ἄ, ἔτσι ! Τώρα κάθισε... ἄ, μπράβο !... Τώρα εἶσαι στὸ σπίτι μου. Θέλεις νὰ σε φιλέσω φράουλες ; Εἶνε καλές...
— Μὰ δὲν ἐπῆρα ἀκόμη τσάι.
— Καὶ μὲ τοῦτο ; Ἐγὼ δὲν ἤπια τσάι παρὰ πρώτη φορὰ στὸ σπίτι σου. Προτῆτερα δὲν ἤξευρα οὔτε τί χρώμα ἔχει, καὶ ὅμως νὰ πού ἔζουσα ! Ἄς ἀνεβούμε πάρα πάνω. Πιάσε αὐτὸ τὸν κλάδον... Καὶ τὸν ἄλλο... Τὸ δένδρον εἶνε ψηλὸ !
Ἀπὸ κλάδου εἰς κλάδον ἀνέβησαν ὡς εἰς τὴν κορυφήν κ' ἐκεῖ ἐσκάλωσαν ὡς δύο κοράκια. Ὁ Σάσας δὲν ήμπορεσε νὰ συγκρατήσῃ μιάν κραυγὴν θαυμασμοῦ. Τὸ δένδρον ἐκεῖνο ἦτο ὑψηλότερον ἀπὸ τὰ ἄλλα. Γύρω-γύρω ἔβλεπε ἓνα ὠκεανὸν ἀπὸ κορυφὰς στρογγυλευμένας, αἱ ὅποιαι ἔσιόντο ἐλαφρά. Ὁ οὐρανὸς ἀπὸ πάνω ἔλαμπε καταγάλανος μὲ μικρὰ ἀργυρόλευκα συννεφάκια.
— Ὁραῖα ἐδῶ, ἔ ; εἶπεν ὁ Βάσκας. Εἴμαστε σὰν τὰ πουλιά. Δὲν ὑπάρχει καλλίτερο πρᾶγμα, παρὰ νὰ εἶνε κανένας πουλί.
— Γιατί ;
— Γιατί μπορεῖ νὰ πετᾷ ὅπου θέλει. Νά, ἔτσι νὰ κάμῃ τὰ φτερά του, τὸ πουλί ἔφυγε χίλια μίλια... Μπᾶ ! κῦτταξε κείνο τὸ σύννεφο. Δὲ μοιάζει σὰ δένδρον ;
— Σὰν καράβι μᾶλλον.
— Μπορεῖ νὰ μοιάζῃ καὶ μὲ καράβι, ἀλλὰ ἐγὼ δὲν εἶδα ποτὲ μου καράβια... Ἄ, νά, τώρα μοιάζει μὲ κεφάλι. Κῦτταξε μυτᾶρα !... κῦτταξε τί μακρὰ γένεια !...
Ἄλλὰ ὁ Σάσας ἐνθυμήθη ἔξαφνα ὅτι δὲν εἶχε φάγῃ τίποτε ἀπὸ τὸ πρῶν.
— Βάσκα, θὰ μπορούσες νὰνάψῃς τὸ σαμοβᾶρι ;
— Γιατί ;
— Νὰ κάμωμε τσάι... δὲν θέλεις ;
— Τσάι ;... θέλω.
— Ἐλα λοιπόν... πάμε νὰνάψῃς τὸ σαμοβᾶρι.
— Μὰ γιατί δὲν ἤπιας ἀκόμα ;
— Τὸ εἶπα 'ς ἐκείνη τῇ γυναικῇ, ἀλλὰ μοῦ ἀπήντησε : «Ἐγὼ ἔχω δουλειά... ἀναψέ το μόνος σου».
— Καλὰ σοῦ εἶπε. Δὲν ἔχει τέσσερα χέρια ἡ γυναικῇ. Ἐλα, πάμε.
Ὁ Σάσας ἤρχισε νὰ καταβαίνει σιγά-σιγά, ἐνῶ ὁ Βάσκας ἐρροβολοῦσε σὰν σκύουρος. Καὶ ἐνῶ αὐτὸς ἔπαιζε κηδὸλα κάτω μὲ τὸν Κολοβόν, ὁ Σάσας μὸλις εἶχε φθάσῃ εἰς τὸ μέσον τοῦ δένδρου, δὲν βγάξεις τὰ παπούτσια σου ;
— Δὲν βγάξεις τὰ παπούτσια σου ;
— Γιατί ;
— Γιατί μὲ τὰ παπούτσια δὲν θὰ μπορέσῃς ποτὲ νὰ κατεβῆς. Βγάλ' τα λοιπόν !

Ὁ Σάσας ἐπέταξε τὸ ἓνα τοῦ ὑπόδημα, ἔπειτα καὶ τὸ ἄλλο.
— Τώρα θὰ σοῦ εἶνε πολὺ εὐκολώτερο. Πιάσου μὲ τὰ χέρια ἀπὸ τοὺς κλώνους, καὶ ψάχνε μὲ τὰ πόδια νὰ βρῖσκῃς πάτημα... Ἐτσι !
Ὁ Σάσας ἔφθασε τέλος κάτω χωρὶς ἀπευκταῖον.
Μὸλις τὸν εἶδεν ὁ Κολοβός, ἐξεκίνησε καὶ ἔτρεξεν ἔμπρὸς ὡς διὰ νὰ δείξῃ τὸν δρόμον εἰς τὰ παιδία. Ἀπέξω ἀπὸ τὴν καλύβην, ἡ Μελανία ἔπλενε ἓνα μαστέλο.
— Μελανία, ἔχεις κανένα σαμοβᾶρι ;
— Ἐγὼ, βέβαια.
— Δάνεισέ μᾶς το. Ὁ Βάσκας θὰ τὸ ἀνάψῃ. Τσάι καὶ ζάχαρι ἔχουμε.
— Μὰ πῶς θὰ κάμετε χωρὶς κάρβουνα ;
— Ὁ ἀγοράσουμε.
— Ἀπὸ πού ; Μήπως ἐδῶ εἶνε κανένα μαγαζὶ νὰ πουλῇ κάρβουνα ;
— Τί νὰ κάμωμε λοιπόν ;
— Ἄν θέλῃς, σοῦ δίνω ἐγὼ. Ἄλλὰ πρέπει νὰ μοῦ φέρῃς νερό. Νά, βλέπεις ἐκεῖνον τὸν κουβᾶ ; θὰ τὸν πάρῃς καὶ θὰ γεμίσῃς αὐτὸ τὸ πιθάρι.
— Ἄς τὸ κάμῃ ὁ Βάσκας.
— Για τὸν Βάσκα ἔχω ἄλλη δουλειά.
— Τότε προτιμῶ νὰ μὴν πιῶ τσάι.
— Μὰ γιατί, γιατί ;... Εἶνε μακρὰ ἀπὸ τὸ νερό ; Εἶνε τόσο δύσκολο πρᾶγμα ; Ἐπειτα θὰ σοῦ χρειασθῇ καὶ σένα γιὰ τὸ σαμοβᾶρι.
Ὁ Σάσας ἐπῆρε τὸν κουβᾶν κ' ἐξεκίνησε διὰ τὸ ποτάμι.
Τὸ νερὸν ἐγέμισε διαμιάς τὸν κουβᾶν μ' ἓνα γλοῦ-γλοῦ ραιδρότατον. Ἡ Μελανία ἐκῦτταζε τὸν Βάσκαν μειδιῶσα' ἀλλὰ τὸ μειδίωμα της δὲν ἦτο καθόλου εἰρωνικόν.
— Δούλευε, δούλευε ! Ὁ Θεὸς ἀγαπᾷ τοὺς ἀνθρώπους πού δουλεύουν !
Ὁ Σάσας ἔφερεν τώρα τὸν κουβᾶν γεμάτον, κρατῶν αὐτὸν καὶ μὲ τὰ δύο του χέρια καὶ ἐμποδίζων οὕτω τὰ πόδια του. Ἐξαφνα ἐγλύστησεν, ἔπεσε, ὁ κουβᾶς τοῦ ἔφυγε ἀπὸ τὰ χέρια καὶ τὸ νερὸν ὅλον ἐχύθη.
— Πήγαινε, Βάσκα, διέταξεν ἡ Μελανία σιγά-σιγά, βοήθησέ τον, δείξέ του πῶς πρέπει νὰ κρατῇ τὸν κουβᾶ.
Ὁ Σάσας ἐσηκώθη κατασυγχισμένος.
— Δὲν εἶνε τίποτα, δὲν εἶνε τίποτα, παιδί μου. Στὴν ἀρχὴ κάθε πρᾶγμα

εἶνε δύσκολο. Στάσου νὰ σοῦ δείξω ἐγὼ. Καὶ ὁ Βάσκας ἐγέμισε τὸν κουβᾶν, τὸν ἔπιασε μὲ τὸ ἓνα χέρι καὶ τὸν ἔφερον εἰς τὸ σπίτι.
— Βάσκα, ἄφισε τώρα τὸν κουβᾶ.
Ἐγὼ δουλεῖα καὶ γιὰ σένα. Ὁ ἀκύριος θὰ κουβαλήσῃ νερό.
Καὶ ὁ ἀκύριος ἐπανελάβε τὴν ἐργασίαν. Οἱ ὄμοί του τοῦ ἐπονόσαν, ἀλλὰ, χωρὶς νὰ γογγύσῃ, ἔκαμε πολλές φορές τὸν δρόμον ἀπὸ τὸ ποτάμι ἕως τὴν καλύβην. Ἡ Μελανία προσεποιεῖτο ὅτι δὲν ἔβλεπε τὴν κούρασίν του,
— Ἐλα, τώρα τὸ πιθάρι ἐγέμισε. Γέμισε καὶ αὐτὸ τὸ μαστέλλο. Πρέπει νὰ ποτίσουμε τὰ γουρουνία.
Ὁ Σάσας ἐκοκκίνισεν ἀλλὰ... ἐκουβάλησε ἀκόμη νερόν.
— Εὐχαριστῶ. Τώρα ἀνάψετε τὸ σαμοβᾶρι καὶ ἐγὼ θὰ σᾶς δώσω ζεστὸ ψωμί μὲ κρέμα. Θέλετε καὶ βούτυρο ;
Ἐνθὺμιζες ὅτι ἡ Μελανία εἶχε μεταμορφωθῆ.

«Ἐξαφνα ἐγλύστησεν...» (Σελ. 109 στ. α.)

ριζε τὰ κόκκαλα καὶ τὰ εὔρισκε πολὺ σκληρὰ διὰ τὰ δόντια του' τὰ ξεροκόμματα πάλιν δὲν ἦσαν καθόλου τῆς ὀρέξεώς του.
Κάποτε, ἐνῶ ἐκῦτταζε τὴν ἐλαεινήν αὐτὴν τροφήν χωρὶς νὰποφασίξῃ νὰ τὴν ἐγγίξῃ, ἕνας σκύλος ἐπλησίασε καὶ τοῦ ἄρπαξε ἓνα κόκκαλον. Ὁ Κολοβός ἐγρύλλισε διὰ τὸν τύπον, ἀλλ' οὔτε ἐσκέφθη κἄν νὰ κυνηγήσῃ τὸν ἄρπαγα... Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἐπλησίασε καὶ ἄλλος σκύλος, κατὰστικτος, ὁ ὁποῖος ἔσεισε τὴν οὐρὰν του καὶ ἠρώτησε μ' εὐγένειαν :
— Μοῦ φαίνεται ὅτι ἔχετε ψωμί...
— Καθὼς βλέπετε...
— Τί ὄρατο πού εἶνε ! Ἡ Μελανία ζυμώνει καὶ ψήνει θαυμάσια. Κυττάζετε, παραδείγματος χάριν, αὐτὸ τὸ κομμάτι... ἡ κόρα του δὲν εἶνε σὰν χρυσή ;
Ὁ Κολοβός ἐμύρισε καὶ πάλιν τὸ ψωμί, ἀλλὰ ἡ ἀηδία του ἦτο μεγαλητέρα ἀπὸ τὴν πείναν. Ἀπεμακρύνθη ὀλίγον κ' ἐξηπλώθη εἰς τὸν ἥλιον.
Τὴν ἴδιον ὥραν, ὁ Σάσας ἀνελογίζετο τὴν θλιβερὰν του θέσιν. Πού ἦτο ὁ θεὸς του ; Διατί τὸν εἶχεν ἐγκαταλείψῃ ; Θὰ ἐζούσεν ἔτσι διὰ πολὺν καιρὸν μὲ αὐτοὺς τοὺς ἀγρίους ; Καὶ ἡ μητέρα του ; Βεβαίως αὐτῇ δὲν θὰ τὸν ἐγκατέλειπε... θὰ τὸν ἐπανεῦρισκε... ἀλλὰ ποτε ;
Ἐπειδὴ ἔστενοχωρεῖτο εἰς τὸ δωμάτιόν του, κατέβη κ' ἐσφύριξε τὸν σκύλον του.
Ὁ Κολοβός ἐσηκώθη δὴσθυμος, ἐμύρισε ἀκόμη μιάν φορὰν τὸ ψωμί, ἔπειτα, μὲ ἀπεγνωσμένην προσπάθειαν, τὸ ἔφαγε, καὶ ὤρμησε νὰκολουθήσῃ τὸν κύριόν του, γαυγίζων δυνατὰ.
Ὁ Σάσας περιῆλθεν ὅλον τὸ χωρίον, ἀλλὰ παντοῦ τὸ ἴδιον θέαμα. Ἐν πρώτοις δὲν ήμποροῦσε κανεὶς νὰ εὕρῃ ἄνθρωπον νὰ ὀμιλήσῃ, διότι ὅλοι, μικροὶ καὶ μεγάλοι, ἦσαν ἀπησχολημένοι. Αἱ γυναῖκες ἐμαγειρεύουν, τὰ παιδία ἔδωσαν χῆνες ἢ πρόβατα, τὰ κορίτσια ἐπεριποιοῦντο τὰ μωρά.
— Βάσκα ! ἐφώναζεν ὁ Σάσας. Πού εἶνε τὰ παιδία ;
— Ποιὰ παιδιὰ ; Μπορεῖ νὰ εἶνε ἐδῶ παιδιὰ αὐτῇ τῇ ὥρᾳ ; Δουλεύουν στὰ χωράφια. Καθένας ἔχει τὴ δουλειά του. Ὅσο γιὰ σένα, ἡ Μελανία εἶπε νὰ τραβήξῃς τὸ δίχτυ καὶ νὰ τῆς σχίσῃς ζύλα.
— Πῶς ;
(Ἐπεται συνέχεια) ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΑΝΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΜΙΑ ΠΥΡΚΑΪΑ

Αγαπητοί μου,

ΠΟΤΕ τραγικώτερον, φοβερώτερον, σπαρακτικώτερον, από τας λεπτομερείας μιας πυρκαϊδας Αμερικανικού Σχολείου, τας ό-

λεϊον αυτό εύρίσκειτο εις τὸ Κόλλινγουντ, προάστειον τοῦ Κληβελανδ, τῆς πολιτείας Ὀχιο. Μεγάλον Σχολεῖον, ὅπως ὄλα τὰ Ἀμερικανικά, με τετρακοσίους μαθητὰς καὶ μαθητρίδας, ἀπὸ ἐννέα ἕως δώδεκα ἐτῶν, — διότι εἰς τὴν Ἀμερικὴν, καθὼς ξεύρετε, μέχρις αὐτῆς τῆς ἡλικίας, ἀγόρια καὶ κορίτσια σπουδάζουν μαζί. Τὸ κτίριον ἦτο τριώρονον κ' ἔθερον μαινέτο με κολοριφέρ. Τῆν ἡμέραν ἐκείνην, φαίνεται, τὸ εἶχαν ὑπερθερμάνη — ποὺς ξεύρει τί χιόνι ἐπεφτε!... — καὶ ἐκ τούτου προῆλθεν ἡ πυρκαϊά. Τὸ πρῶν, εἰς τὰς δέκα, ἐνῶ τὰ τετρακόσια παῖδιά ἦσαν εἰς τὰς τάξεις των κ' ἔκαμαν ἡσυχά-ἡσυχά τὸ μάθημά των, ἔξαφνα ἀντήχησεν ὁ κώδων τοῦ κινδύνου.

Καὶ τότε συνέθη κάτι παράδοξον καὶ ἀκατανόητον... δι' ἡμᾶς ἰδῶ: Τὰ παῖδιά ἐνόμισαν εἰς τὴν ἀρχὴν ὅτι ὁ κώδων τοῦ κινδύνου ἐκτυποῦσε ῥτὰ ψέματα! Ὅτι ἐπρόκειτο δηλαδὴ περὶ ἀπλοῦ γυμνασματοῦ, περὶ πρακτικῆς ἀσκῆσεως ἐκ τῶν ἐν χρῆσει εἰς τὰμερικανικά Σχολεῖα, ὅπου ἐνοουθῶν τὰ συνειθίζου τοὺς μαθητὰς νὰ εἶνε ἔτοιμοι καὶ ψυχραῖμοι εἰς κάθε κίνδυνον, καὶ διὰ τούτου τοὺς κτυποῦν κάπου-κάπου τὸν κώδωνα εἰς τὰ καλὰ καθύμενα, καὶ τοὺς τρομάζουν ἔξαφνα, καὶ τοὺς ἀναστατώνουν, μόνον καὶ μόνον διὰ νὰ τοὺς δώσουν τὴν πείραν, διὰ νὰ τοὺς διδάξουν καὶ πρακτικῶς πῶς πρέπει νὰ κάμνουν εἰς τοιαύτας περιστάσεις! Καὶ σύμφωνα με τὰ μαθήματα, τὰ ὅποια ἐπανειλημμένως εἶχαν λάβη, οἱ μαθηταί, γελῶντες καὶ ἀστεϊεύμενοι, ἐσηκώθησαν εὐθὺς ἀπὸ τὰ θρανία, συνιετάρχησαν κατὰ τετράδας, καὶ με ὅσην εὐθυμίαν με τὴν καὶ τὰξιν, ἐξῆλθον εἰς τοὺς διαδρόμους καὶ ἤρχισαν νὰ κατέρχωνται ἐν σπουδῇ τὰς κλίμακας, διὰ νὰ σωθοῦν δῆθεν ἀπὸ τὴν φανταστικὴν πυρκαϊάν καὶ νὰ ἐκτελέσουν τὴν ἀσκήσιν μ' ἐπιτυχίαν! Ἀλλὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην, ἀλλοίμονον, ὁ κώδων δὲν ἔλεγε ψέματα ὁ κίνδυνος ἦτο πραγμα-

τικός ἡ πυρκαϊά εἶχεν ἐκραγῆ ἀληθινά... Ὅταν τὰ δυστυχῆ παῖδιά συνεκεντρώθησαν εἰς τὸ δεύτερον πάτωμα καὶ εἰς τὸ ἰσόγειον, εὐρέθησαν ἐνώπιον καπνοῦ καὶ φλογῶν. Καὶ τότε, με ὄλα φεῦ! τὰ μαθήματα καὶ με ὄλα τὰ γυμνάσματα, ἔχασαν τὴν ψυχραιμίαν των, κατελήφθησαν ὑπὸ πανικοῦ, διέβυσαν τὰς τετράδας των, ὤρμησαν ἀτάκτως πρὸς τὰς ἐξόδους, καὶ ἔκαμαν ὅ,τι θὰ ἔκαμαν εἰς ὅμοιαν φρικώδη περίστασιν καὶ ἄλλοι μαθηταί, οὐδέποτε γυμνασθεντες νὰ εἶνε ἔτοιμοι καὶ ψυχραῖμοι εἰς τὸν κίνδυνον!..

Δὲν περιγράφονται αἱ σκηναὶ αἱ ὅποια συνέβησαν ὑπὸ τὸ κράτος τοῦ πανικοῦ ἐκείνου. Τὰς φαντάζεται κανεὶς μόνον καὶ φρικῶς. Παῖδιά ἀλλόφρονα ἀπὸ τὸν φόβον ἐπηδούσαν ἀπὸ τὰ παράθυρα καὶ ἐπιπταν μέσα εἰς τὰς φλόγας. Ἀλλὰ συνωστίζοντο εἰς τοὺς διαδρόμους, κλείοντα με τὴν μάζαν των τὰς θύρας, πίπτοντα, ἀλληλοπατούμενα, πνιγόμενα ἀπὸ τὸν καπνὸν καὶ ἀσφυκτιῶντα. Καὶ ἡ πυρκαϊά ἐθέριεν ὄλονεν καὶ ἐπερίεζων ὄλακλήρον τὸ κτίριον... Σωτῆρες γενναῖοι εὐρέθησαν πολλοί. Νεοὶ Ἀμερικανοί, ἀληθινοὶ ἤρωες, ὤρμησαν με κίνδυνον τῆς ζωῆς των καὶ ἀπέσυραν ἀπὸ τὰ καιόμενα ἐρείπια παῖδιά πολλά. Ἀλλὰ δὲν ἦτο δυνατόν νὰ σωθοῦν ὄλα. Καὶ ἀπὸ τὰ τετρακόσια παῖδιά, διακόσια περίπου εἶρον ἐκεῖ τὸν οἰκτρότερον θάνατον.

Εἰς ἐκ τῶν σωθέντων μαθητῶν, ὁ δωδεκαετής Ἐρβέρτος Ἐσελβέργερ, διηγήθη τὰ ἀκόλουθα: «Ὅταν ἐνοουθήσαμεν ὅτι δὲν ἐπρόκειτο περὶ γυμνασματοῦ ἀλλὰ περὶ ἀληθινῆς πυρκαϊᾶς, τὰ ἔχασαμεν καὶ δὲν εἰξεύραμεν ἀπὸ ποῦ νὰ φύγωμεν διὰ νὰ γλυτώσωμεν. Ἐγὼ ὤρμησα εἰς τὸν διάδρομον καὶ ἐρρίφθην ἐπάνω εἰς ἕνα σωρὸν παιδιῶν. Ἀλλὰ εἶχαν πῆσῃ κάτω καὶ τὰ ἐπατούσαμεν. Ἀλλὰ ἐπηδούσαν ἐπάνω ἀπὸ τὰ κεφάλια μας. Σωτῆ τρέλλα μᾶς εἶχε πιάσῃ ὄλους. Ἦρχισα τότε κ' ἐγὼ νὰ πηδῶ ἐπάνω ἀπὸ τὰ κεφάλια τῶν ἄλλων. Φθάνω εἰς ἕνα πρᾶθυρον, πηδῶ, ἀλλὰ ὄλους σχεδὸν μέσα εἰς τὰς φλόγας. Παρέκει ἐκλιναν μερικά κοριτσάκια καὶ προσπαθοῦσαν νὰ σβύσουν τὰναμμένα των μαλλιά καὶ τὰ φορέματά των... Ἐκείνην τὴν στιγμήν με ἄρπαξαν καὶ ἐσώθη.»

Εἰς ἐκ τῶν σωτῆρων, ὀνομαζόμενος Οὐπτων, κατάρθωσε, μόνος αὐτός, νὰ σώσῃ δεκαοκτὸν παῖδιά. Ἄλλ' ἐκινδύνευσε νὰποθάνη, διότι ἐνῶ ἀπέσυρεν ἀπὸ τὰ ἐρείπια ἐν καιόμενον παῖδιον, ὁ βραχίον του ἀπεσπάσθη καὶ ἔμεινεν εἰς τὰς χεῖράς του... Ἐκεῖ ἀπὸ τὴν φρίκην του ἐλπιούθησε, καὶ θὰ ἐκαίετο βέβαια, ἂν δὲν εὐρίσκειτο κάποιος ἄλλος νὰ τὸν τραβήξῃ.

Ὁ ἀνχινώσκων τὰς λεπτομερείας τῆς φοβερᾶς αὐτῆς καταστροφῆς, θὰ ἔλεγε ὅτι ἡ σώτεια ψυχραιμία καὶ ἡ ἐτοιμότης δὲν διδάσκειται: φεῦ! οὔτε εἰς τ' Ἀμερικανικά Σχολεῖα. Καὶ ὅμως ποὺς ξεύρει! Ἐάν εἰς ἄλλο Σχολεῖον συνέβαινε παρομοία πυρκαϊά, ἀπὸ τετρακόσια παῖδιά δὲν θὰ ἐσώζοντο ἴσως οὔτε σαράντα. Ἐκεῖ τούλάχιστον ἐσώθησαν τὰ διακόσια.

Σᾶς ἀσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΔΗΜΟΨΗΦΙΣΜΑΤΟΣ ΤΟΥ 1907

[Ἰδε Διάπλασιν τοῦ 1907, σελ. 390]

Ἰδοὺ λοιπὸν καὶ τ' ἀποτελέσματα τοῦ Δημοψηφισματοῦ τῶν Ψευδιώνων, τὰ ὅποια μετὰ τὸς ἀνυπομονησίας περιμένονται, ἀφοῦ τὸ Δημοψήφισμα αὐτό, ζωηρότατον φέτος, ἀνεστάτωσε μικροὺς καὶ μεγάλους, προσλαβὸν διαστάσεις ἀληθινῶν ἐκλογῶν... Οἱ δικαιοῦμενοι κατὰ τοὺς ἄρθρους τῆς προκήρυξεως νὰ ψηφίσουν ἀνήρχοντο εἰς 754. Πρὸς ὄλους αὐτοὺς ἀπέστειλα πρὸς συμπλήρωσιν τὸ ἐντυπον ψηφοδέλτιον, τὸ ὁποῖον μοῦ ἐπέστρεψαν ἐντὸς τῆς προθεσμίας οἱ 623. Ἄρα ἀπέσχον τῆς ψηφοφορίας μόνον 131. Ἐκ τῶν ψηφισάντων 623, ἀπεκλείσθησαν δύο, ὁ Τάλλος καὶ ἡ Φαντασία, διότι εἰς τὰ ψηφοδέλτια των διήρχαν καὶ φευδῶνυμα ἀντικατασταθέντα δι' ἀποξέσεως. Ἡ διαλογὴ τῶν λοιπῶν 621 ψηφοδελτίων ἐφεραν ἐπιτυχόντας καὶ βραβευμένους τοὺς ἑξῆς:

Α' ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ ΤΩΝ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Μαργαρωμένης Βασιλῆας (μὲ ψήφους 347). ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Ὀνειροπόλος τῆς Δόξης (ψ. 305). Ζήτω ἡ Ἑλλάς (ψ. 272). ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Δικηγόρος τῶν Συνδρομητῶν (ψ. 271). Ἑλληνόποις (ψ. 253). Ἐλευθερία ἢ Θάνατος (ψ. 236). ΕΠΑΙΝΟΣ: Λευκοκύμαντος Αἰγιαλός (ψ. 234). Ἐνωσις ἢ Θάνατος (ψ. 223). Εὐγενῆς Φιλοδοξία (ψ. 222). Ὑπερ Διαπλάσεως (ψ. 221).

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: Ἀφρόδιον, 206. Μαγεμένο Ἀκρογιάλι, 201. Ἑλληνικὸ Φιλότιμο, 190. Κνωσολέων Λάβρα, 186. Γλυκιά Πατριδα, 178. Ἄγγελος τῆς Ἑλλάδος, 177. Ἐθνικὸν Ἰδεώδες, 176. Διπλωμάτης, 162. Ἐθνομόοντος, 160. Τῆς Φράκτῆς τ' Ἀγρολιούλουδο, 155. Ναυτοπαῖς τῆς Δόξης, 143. Ἀνοξιάτικο Λουλούδι, 130. Ἡμέρα τῆς Ἐλευθερίας, 98. Νικηφόρος Ἑλληρ, 79. Μεγάλη Ἰδέα, 75. Ὀνειρον τῆς Ψυχῆς, 74. Ἐθνικὴ Σημαία, 70. Χρυσόκομος Νάρισιος, 66. Ὀδὸς τῆς Δόξης, 65. Ἐνθουσιώδης Ἑλληρ, 52. Ἑλληνικὸν Ἔπρος, 51. Ἄρης 50. Ζήτω ἡ Διάπλασις, 46. Ὑπερήφανος Ἑλληρ, 45. Ἰδιότροπος Σανθούλα, 30. Σκέρτος, 26. Δάκρυς τῆς Φύσεως, 23. Μονογενῆς Ἀπόλλων, 23. Πλούσιος Φονκαρᾶς, 19. Σανθὸν Δαβρολάκι, 16. Μαιλωμένη Φουφοῦλα, 15. Προσφιλῆς Ἀπύμνησις, 13. Χρυσόπτερος Ἑλλῆς, 13. Ἀθήν, 12. Ἑλληρ, 11. Ἐντυχῆς Προβελθὸν, 46. Ἀδάρος, 11. Μαργαρωμένη Δάκρυ, 11. Νεκρικὴ Ὀδὴ, 10. (Ὁ λαβόντες ὀλιγωτέρας τῶν δέκα ψήφους παραλείπονται, διότι εἶνε πάρα πολλοί.)

Κατὰ τὰνωτέρω ἀποτελέσματα τῆς ψηφοφορίας, καθιέρωθη ἐν Πρότυπον Ψηφοδέλιον μετὰ τὰ πρῶτα δέκα πλειοψηφισάντα ψευδώνυμα, τὸ ἑξῆς:

Πρότυπον Ψηφοδέλιον

- 1.—Μαργαρωμένης Βασιλῆας, 347.
2.—Ὀνειροπόλος τῆς Δόξης, 305.
3.—Ζήτω ἡ Ἑλλάς, 272.
4.—Δικηγόρος τῶν Συνδρομητῶν, 271.
5.—Ἑλληνόποις, 253.
6.—Ἐλευθερία ἢ Θάνατος, 236.
7.—Λευκοκύμαντος Αἰγιαλός, 234.
8.—Ἐνωσις ἢ Θάνατος, 223.
9.—Εὐγενῆς Φιλοδοξία, 222.
10.—Ὑπερ Διαπλάσεως, 221.

Πρὸς τὸ πρότυπον τούτου ψηφοδέλιον παρέβαλα ὄλα τὰ ἄλλα, ἐξηκρίθωσα δὲ ὅτι συμφωνώτερον ἦτο τὸ ψηφοδέλιον τῆς Βασιλευσίας τῶν Κυμάτων, συντεταγμένον ὡς ἑξῆς:

- 1.—Μαργαρωμένης Βασιλῆας (1)
2.—Δικηγόρος τῶν Συνδρομητῶν (4)
3.—Ἐθνικὸν Ἰδεώδες.
4.—Ὀνειροπόλος τῆς Δόξης (2)
5.—Ἑλληνόποις (5)
6.—Ζήτω ἡ Ἑλλάς (3)
7.—Ἐνωσις ἢ Θάνατος (8)
8.—Ἐλευθερία ἢ Θάνατος (6)
9.—Εὐγενῆς Φιλοδοξία (9)
10.—Λευκοκύμαντος Αἰγιαλός (7)

Ὡς βλέπετε, ἡ Βασιλευσία τῶν Κυμάτων ἐκ τῶν δέκα βραβευθέντων ἐψήφισε τοὺς ἐννέα, τῶν δὲ ἑξ' αὐτῶν (τοῦ Ἰου, τοῦ βου καὶ τοῦ θου) ἐπέτυχε καὶ τὴν θέσιν τὴν ὅποιαν ἔχουν εἰς τὸ Πρότυπον.

Τὸ Χρυσὸν Ἀγρολιούδι, ἡ Ἀγαρηνή τῆς Ἑλλάδος, ἡ Ἐνδοξὸς Σαλαμῆς, ὁ Δόκιμος Καλλιτέχνης καὶ ὁ Τσοουλάκης, ἐψήφισαν ἐπισης ἐκ τῶν δέκα βραβευθέντων τοὺς ἐννέα. Ἀλλὰ με δύο μόνον ἐπιτυχίας σειρᾶς ἕκαστος (δηλαδὴ ἀπὸ τοὺς ἐπιτυχόντας, τῶν δύο μόνον εἶρον καὶ τὴν θέσιν.) Πάλιν ὅμως τὰ πέντε αὐτὰ ψηφοδέλτια δὲν εἶνε ἐντελῆς ἰσοδύναμα μετὰ τῶν, εἴμπορε δὲ νὰ θεωρηθῆ ὡς πλησιάζον μᾶλλον πρὸς τὸ Πρότυπον τὸ ψηφοδέλιον τοῦ Χρυσοῦ Ἀγρολιούδι, διότι εἰς αὐτὸ ὑπάρχουν δύο ψευδώνυμα, τῶν ὁποίων ἡ σειρὰ διαφέρει μόνον κατὰ μονάδα τῆς ἐν τῷ προτύπῳ, ἐν ψευδώνυμον διαφέρει κατὰ δύο μονάδας, καὶ τέσσαρα κατὰ τρεῖς μονάδας. Ἐνῶ π. χ. εἰς τὸ ψηφοδέλιον τοῦ Δοκιμοῦ Καλλιτέχνη ὑπάρχει καὶ ψευδώνυμον με διαφοράν σειρᾶς τεσσάρων μονάδων, εἰς ἄλλα δὲ καὶ πέντε μονάδων καὶ ἔξ. Με τοιαύτας λεπτεπιλέπτους συγκρίσεις — περὶ τῶν ὁποίων εἶνε περὶ τὸν νὰ ἐκταθῶν, — ἐξεχώρησα δέκα ψηφοδέλτια ὡς μᾶλλον ἰσοδύναμα πρὸς τὸ Πρότυπον, καὶ ἄλλα τρία ἀκόμη, ὡς ἰσοδύναμα μετὰ τὸ τελευταῖον τῶν ἐπινοουμένων, τὰ ὅποια ἐπισης συμπεριλαμβάνω εἰς τὸν Ἑπαινον.

Β' ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ ΤΩΝ ΕΚΛΟΓΕΩΝ

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Βασιλευσία τῶν Κυμάτων. ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Χρυσὸν Ἀγρολιούδι. Ἀγαρηνή τῆς Ἑλλάδος. ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Ἐνδοξὸς Σαλαμῆς. Δόκιμος Καλλιτέχνης. Τσοουλάκης. ΕΠΑΙΝΟΣ: Ταπεινὸς Μενεξῆς. Πλούσιος Φονκαρᾶς. Πιστις-Πατρις. Φιλόπατρις Ἑλληρ. Περιπλανώμενος Ἀθηναῖος. Κυματάβεκτο Νησί. Ἰαγνέμια.

Συγχάριζο τοὺς βραβευθέντας καὶ παρακαλῶ νὰ ζητήσουν τὰ δῶρά των συμφώνως πρὸς τὴν Προκήρυξιν. Ἐνοεῖται, ὅτι οἱ λαβόντες Πρῶτον Βραβεῖον δικαιούνται νὰ σταύρουν καὶ τὴν φωτογραφίαν των πρὸς δημοσίαν.

Ἐκ τῶν δέκα ἐπιτυχόντων, οἱ ἐννέα εἶνε ἀγόρια. Βούχομαι νὰ τοὺς ἰδῶ μίαν ἡμέραν καί... βουλεύομαι! Ὑπάρχει μεταξὺ αὐτῶν καὶ ἕνα κορίτσι. Διατὶ νὰ μὴν εὐχηθῶ νὰ τὴν ἰδῶ καὶ αὐτὴν... βουλεύομαι; Λέγουσιν, ὅτι δὲν εἶνε μακρὰν ἢ ἐποχῇ, κατὰ τὴν ὅποιαν καὶ αἱ Ἑλληνίδες γυναῖκες θ' ἀποκτήσουν πολιτικὰ δικαιώματα, καὶ θὰ ἐκλέγουν καὶ θὰ ἐκλέγονται. Ἀμὴν — γένοιτο!

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ψυχολογίς: — Ὄς μου καρδία νὰ σοῦ πῶ κάτι. Ἡ ἀδελφῆ τῆς: — Πιές μου το πρῶτα... Ψυχολογίς: — Μὰ ἐν δὲν μοῦ δώσης ὑστερα; Ἡ ἀδελφῆ τῆς: — Σοῦ δίδω τὸν λόγον μου! Ψυχολογίς: — Μὰ ὁ λόγος σου δὲν εἶνε καρδία!... Ἐστᾶλη ἀπὸ τὸ Μαγεμένο Ἀκρογιάλι

ΤΟ ΞΕΣΠΑΣΜΑ ΚΑΙ ΤΟ ΛΑΧΕΙΟΝ

Λοικόν, ἀπὸ τοῦ προσεχοῦς Ἀπριλίου τὸ περιοδικὸν μας μεταμορφώσεται, — ἐξέφυλλον, χάριτες πολυτέλης, πολυχρωμοὶ εἰκόνες κλ. — ἐάν

ΜΕΧΡΙ ΤΗΣ 15 ΜΑΡΤΙΟΥ

διπλασιασθῶν διὰ τοῦ Ξεσπάσματος οἱ συνδρομηταὶ τῆς ἀξίως ὁ ἀριθμὸς των τούλάχιστον κατὰ τὰ δύο τρίτα. Ἐντείνετε ὄλοι τὰς προσπαθείας σας! Τὸ γενικὸν σὺνθημα εἶνε:

ΚΑΘΕΝΑΣ ΑΛΛΟΝ ΕΝΑΙ

Ἡ 15 Μαρτίου εἶνε ἐπισης καὶ ἡ τελευταία ἡμέρα τῆς προθεσμίας τοῦ ἐγγραφῆν ἢ ἀνανεῶσαι με δικαίωμα συμμετοχῆς εἰς τὴν Ἰ' Κλήρωσιν τοῦ Λαχείου τῶν ἄρτων τῆς Διαπλάσεως.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ.

ΣΥΓΤΑΞΕΙΣ ΚΑΙ ΕΓΓΡΑΦΑΙ ΠΤΩΧΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ ΦΙΛΟΜΟΥΣΩΝ 2.—Ὁ Μονογενῆς Ἀπόλλων, ἐκ Βόλου, μοῦ συνιστᾷ θερμώτατα ἕνα συμμαθητὴν του, ὁ ὁποῖος εἶνε θαυμαστής μου καὶ ἔχει μεγάλην ἐπιθυμίαν νὰ γίνῃ συνδρομητής. Ἄς ἐλπίσωμεν ὅτι κάποιος Σύλλογος, ἢ συνδρομητῆς εὐπορος καὶ φιλόκωπος, θὰ τὸν ἐγγράψῃ.

Ἡ παλαιὰ μου φίλη Σαμακὴ Σημαία, τῆς ὁποίας τὴν ἐπισκεψὴν εἶχα αὐτὴν τὴν ἐβδομάδα, μοῦ εἶπε τόσα καλὰ διὰ τὴν ἀδελφούλαν τῆς Σοφίαν, ὡστε ἀνυπομόνωσ περιμένω νάρχισῃ νὰ λαμβάνῃ μέρος εἰς τὴν Ἀλληλογραφίαν καὶ τοὺς Διαγωνισμοὺς. Μαργαρίτα τῆς Ἀκροπόλεως, δὲν εἶνε δὰ ἀνάγκη νὰ κλαίῃ, ἐπειδὴ κατοικεῖ εἰς χωριὸν καὶ δὲν εἴμπορεῖ νὰ ξεσπαθῶσῃ, διὰ νὰ συντελέσῃ καὶ σὺ εἰς τὴν μεταμόρφωσιν τοῦ περιοδικοῦ μας! Ἄρσις τούλάχιστον νὰ σοῦ ἀπαντήσῃ πρῶτα ἢ ἐν Σμύρῃν φίλην του πρὸς τὴν ὅποιαν ἐγραφε. Καθόλου δύσκολον νὰ ἐγγραφῇ.

Πῶς ἐπῆγαν λοιπὸν αἱ ἐξετάσεις, Ἀρμόμητε Γυμνασιῶται; Ἐλπίζω ὅτι ἐπέτυχες καὶ ὅτι τώρα θὰ ἔχῃς ὄχι μόνον καιρὸν, ἀλλὰ καὶ ἦσυχον συνείδησιν διὰ νὰ μοῦ γράψῃς. Εἰπέ εἰς τὸν ἐξάδελφόν σου ὅτι τὸ ψευδώνυμον δὲν εἶνε καπέλλο ἢ παπούτσι διὰ νὰ ταυριάζῃ εἰς τὴν ἐντέλειαν! Εἴμπορεῖ νὰ εὔρη κανὲν ποῦ νὰ τοῦ ὀμοιάξῃ... κατὰ προσέγγισιν.

Σεπασμένης Ἀρδῆ, σ' εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὸ ξεσπάσμμα, καὶ σοῦ ἔστειλα καὶ ἄλλην ἀγγελίαν, ἀφοῦ ἔχῃς τὴν καλὴν διάθεσιν νὰ τὸ συνεχίσῃς. Ἀσπάζομαι τὸν νέον μας φίλον, καὶ εἶμαι βέβαια ὅτι θὰ εἶνε πολὺ καλὸ παῖδι, ἀφοῦ συμφωῆτε τόσον.

Ἐγὼ εἰς τὸ Ἄρμα τοῦ Ἠλίου! Μοῦ ἔκαμαν ὡς τώρα τέσσαρας συνδρομητὰς καὶ μοῦ ὑπόσχεται καὶ ἄλλους. Καὶ μόνον αὐτοῖ; Ἀκούσατε καὶ τὸ ἄλλο: «Ἐάν ἦτο ῥτὸ χεῖρ μάς, γρήγορα, πολὺ γρήγορα ἡ προσφιλῆς Διάπλασις θὰ ἐγένετο δεκαεξαεπίδοσ. Ἐάν ποτὲ κερδίσωμεν κανένα λαχεῖον, ἢ μαζιὰ με βεβαιώνω: ὅτι θὰ κἀμῃ μίαν μεγάλην δωρεάν, μόνον καὶ μόνον διὰ νὰ τελειοποιηθῇ ἡ Διάπλασις μάς καὶ νὰ δώσωμεν τὸ καλὸν παράδειγμα εἰς ἄλλους.» Τὰ σλόγια περὶτὰ.

Θυμᾶσθε ἐκεῖνο τὸ ὄλιγον χιόνιον τοῦ Ὑμηττοῦ, ποῦ ὅσες περιέγραψεν ἐσχάτως ὁ κ. Φαίδων; Ὁ φίλος μου Δοξῆ τῆς Ἀχαΐας ἐπῆγε καὶ τὸ βρήκε! Μάλιστα ἔκαμαν ἐκδρομὴν, με τοὺς συμμαθητὰς του, εἰς τὴν Καισαριανήν, ἀπὸ ἐκεῖ ἀνέβη εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ Ὑμηττοῦ καὶ ἔπειτα κατέβη εἰς τὸ μέρος ὅπου ἦσαν τὰ χιόνια. Ἡ ἐπιστολὴ του, ὅπου μοῦ περιγράφει τὸν χιονοπόλεμον εἰς τὸ βουνὸν καὶ τὴν ἐπιστροφήν εἰς τὴν πόλιν μετὰ τὰ χιόνια εἰς τὰ ματῆλια καὶ τὸν καθ' ἑκάστην χιονοπόλεμον — ἐνῶ οἱ ἄλλοι Ἀθηναῖοι ἔδειξαν χαρτοπόλεμον! — εἶνε πραγματικῶς ὡραιότητι. Ἐγὼ — μοῦ γράφει εἰς τὸ τέλος — ἕνα μόνον εἶχα εἰς τὸν νοῦν μου ὄλην τὴν ὥραν: τὸν κ. Φαίδωνα. Ἀχ καὶ νὰ ἠμποροῦσα νὰ τοῦ ρίψω μίαν χιονίναν ἀπὸ τὸ ἴδιον αὐτὸ χιόνι, ποῦ με τόσον ἐθουσιασμόν μᾶς περιέγραψεν ἀπὸ μακρὰν, διὰ νὰ τὸν ἐνθουσιῶσω περισσότερον!..»

Ἡ Ἀρμονομητῆρ, ὅκτὼ χρόνια συνδρομητρία μου, μάλιστα φέτος ἐπῆγε ψευδώνυμον καὶ φαίνεται εἰς τὴν Ἀλληλογραφίαν. Δὲν πρέπει τώρα νὰ μοῦ γράψῃ συγχά, διὰ νὰ πληρωθῇ ὅ,τι ἔχασε τόσα χρόνια;

Ἀπὸ τὴν χαριτωμένην ἐπιστολὴν τῆς Αἰγυπτίας Βασιλοπαίδος αὐτὸ τὸ κομματάκι: «Χθὲς εἰς τῆς Μαργαρίτης Γαζίας ὄμιλοῦσάμεν περὶ τύχης. Ὅλα, ἐλέγαμεν, εἶνε τυχερά. Ἡ Ἰδανότης δὲν τὸ παρεδέχεται. Ἄς τὸ παραδεχθῇ τώρα βλέπουσα τὴν τύχην τοῦ ὑπ' ἀριθ. 1 συσταθέντος ἀπόρου. Ἐνῶ ἄλλοι, οἱ δυστυχῆς, μήνης παρέρχονται χωρὶς κανεὶς νὰ τοὺς ἐγγράψῃ...» Ἐγκάρδια συλλυπητήρια εἰς τὴν ἐν Ραμλίφ φίλην μου Ἀλεξάνδραν Χ. Σοφίαν διὰ τὸν τόσην τραγικὴν ἔθνησιν τοῦ προσφιλοῦ πατρός τῆς. Τὸν δυστυχῆ, τὸν ἐκοφῆ ὁ τροχιόδρομος ἐνώπιον τῶν δύο μικρῶν τέκνων του. Φοβερόν!..»

Ὡραία ἐπιστολὴ μοῦ ἔστειλα αὐτὴν τὴν ἐβδομάδα καὶ οἱ ἑξῆς: Νεράϊδα τοῦ Ὀκεανοῦ (ἂν εἶχα τόπον θὰ ἐδημοσίεωσα ὀδύνηρον τὴν ἐξοχὸν πραγματικῶς αὐτὴν ἐπιστολήν) Μονάκριβη Σανθούλα, Ἐθνικὸς Ὑμνος, Ζήτω ἡ Πατρις μάς, Μαργαρίτη Γαζία (ἢ ὅποια πρέπει νὰ μοῦ ὀρίσῃ ποῖον τὸ μὸν τῆς δραμῆς θέλει διὰ τὸ βραβεῖον τῆς) Μαγεμένο Ἀκρογιάλι καὶ Πατριώτισσα Ἰαγροδοξία.

Ἡ φίλη μου Χρυσάνθη Γ. Βλαχάκη, ἡ τελευταῖος γνωστὴ ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον Φλέγ-Ντόξ, ἐτέλεσε τοὺς γάμους τῆς μετὰ τοῦ κ. Κυριάκου Μωραΐτου, προέδρου Πρωτοδικῶν. Νὰ ζήσουν, κ' εὐχαριστῶ γιὰ τὰ κουφέτα.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

[Ὅδὲν ψευδώνυμον ἐγκρίνεται ἢ ἀνανεοῦται ἐν δὲν συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ δικαιώματος (φρ. 1.) Τὰ ἐγκρινόμενα ἢ ἀνανεοῦμενα ἰσχύουν μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου 1908. Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ α, ἀνήκουν εἰς ἀγόρια. καὶ ὄσα ἀπὸ κ. εἰς κορίτσια.]

Νέα ψευδώνυμα: Κόρη τῶν Ἀσπῶν, κ. (Σ. Α.) Νεράϊδα τοῦ Ὀκεανοῦ, α. (Γ. Ι. Α.) Βραγμένη Κόττα, α. (— — —) Κόρη τῆς

Κάσον, κ. (Φ. Π.) Φατιμέ Χανούμ, κ. (Ε. Λ.) 'Αστέρ του Τυμφοροπού, α. (Ν. Δ. Ε. ή χάρης σου έγινε) Ζήτω ή Πατρίς μας! κ. (Ι. Κ.) 'Ανακαίνης Σμύρνης, κ. (Ι. Κ.) 'Ελληνοκράτος, 'Αστέρ, α. (Ε. Ο.)

'Αγαπεύσεις ψευδώνυμων: 'Ελληνικόν Πνεύμα, α.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

[Προτείνουμε μόνον οι έχοντες ψευδώνυμον λοχίον διά τούτους τοῦτο, πρὸς τοὺς ἔχοντας ψευδώνυμον ἐπίσης λοχίον διά τὸ ἐτος τοῦτο. Προτάσεις με ὀνόματα, ἢ με ψευδώνυμα κατηγορημένα, δὲν δημοσιεύονται.]

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν ν' ἀταλλάξουν τὴν Διαβολάκι τῆς Σκωτίας μετὰ τὴν Εἰρωμένη τῆς Εἰμαρμένης, Γιὰ τὴν Σημαίαν καὶ Μαῦρο Χιόνι—ὁ Φοῖβος Ἐδρώτας μετὰ τὸν Ρυολέττον, Νηρηίδα τοῦ Ἐδρώτα καὶ 'Ελαιδοφόρον—ἢ Ἐνθουσιώδης Ἑλληνας μετὰ τὸν Ἐνθουσιώδη Ἑλληνα, Αἰθεροβάμωνα Ἀρματηλάτην καὶ Μελαγχολικὴν Σεληρολάτριάδα—ὁ Ρυολέττος μετὰ τὴν Ἐδρὴν τῆς Μάννας καὶ Ὁρχαν Ἀκίνα—ὁ Μπόμπ μετὰ τὴν Λούκιαν τῶν Σαλώνων, Διακριθεῖσαν Ἀρσκακιάδα καὶ Ἀφρόκρινον—τὸ Τέκνον τῆς Ἐσθῆμον μετὰ τὴν Αἰγυπτίαν Βασιλοπούδα καὶ Ἀφρόκρινον—Σκηπίων ὁ Ἀφρικανὸς μετὰ τὸν Φοῖβον Ἐδρώταν—ἢ Πρωταγωνίστρια μετὰ τὴν Κόμησαν τῆς Φουλανδίας, Κόμητα Κάτιν καὶ Ἀφρόκρινον—ἢ Σανθὴ Κρητικοπούδα μετὰ τὸ Κρητικοπούλο, Σανθὸ Ἑλληνοπούλο καὶ Ρεμβάζουσαν Σεληρολάτριάδα—ἢ Ἑλλίς τῆς Ἐλευθερίας μετὰ τὸ Ἀσπρον Ἐσπερινόν, Τροβατόρα καὶ Κάμεν—ὁ Χιακὸς Ὀδρανὸς μετὰ τὸν Διάττοντα Ἀστέρα, Μαραμίνην Γαζίαν καὶ Ἀντιότιδα τοῦ Σπιτιῶ—ὁ Ἐξυπνὸς Βλάκας μετὰ τὸ Κνανόλεον Λάβαρον, Ἐθνικὸν Ὑμνον καὶ Ἐργάνην—τὸ Ζιζάνιον Καίρου μετὰ τὸ Σενιτικέον Ἑλληνοπούλο, Σενιτικέον Ἑλληνοπούλαν καὶ Διαβολάκι—ἢ Ἡχὸ τῆς Καρδίας μετὰ τὸ Γαλανόλεον Κῆμα καὶ Γλυκεῖαν Ἑλλάδα—ὁ Ψέλλος στ' Ἀχαρα μετὰ τὸν Ἐργάνην, Κνανόλεον Λάβαρον καὶ Μαραμίνην Φύσιν—τὸ Κνανόλεον Λάβαρον μετὰ τὸ Ἐγώσις ἢ Θάνατος καὶ Λαγαθήνη—ἢ Παλλὰς μετὰ τὴν Ἐδρὴν τῆς Μάννας, Ἐργάνην καὶ Τροβατόρα—ἢ Φυσιολάτεις μετὰ τὸ Θυμάρι τοῦ Βράχου, Πλοίαρχον Νέμον καὶ Ἐδρὸ Μέτωπον—ὁ Ἀγαγεγόμενος Φοῖβος μετὰ τὴν Δεκαοκταεῖδα Ὀνειροπόλον, Ἐμπνευσμένην Καλλιτέχιδά καὶ Νυκτερινὴν Συναλάν.

'Η Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους τῆς: Ζιζάνιον Καίρου (εὐχομαι εἰς τὴν Σύλλογον σας πᾶσαν εὐδοκίμησιν, καὶ σὲ περιμένω χωρὶς ἄλλο ὅταν ἔλθῃς ἐς τὰς Ἀθήνας.) Ἰερὸν Ἄλτιν καὶ Μαραμίνην Φύσιν (σὺ: εὐχαριστῶ θερμῶς ποῦ μοῦ ἐσυτήσατε τόσῳ καλὴν φίλην· γαίρω πολὺ διὰ τὰς προόδους τῆς ἀγαπῆτῆς μας Μιμῶζας.) Ἀγαγεγόμενον Φοῖβον (δὲν εἶνα κρῖμα νὰ τὸ ἀλλάξῃς; ὁ τόμος ποῦ ἐρωτᾷς τιμᾶται δραχ. 1,10.) Μελοποιή (ἐστειλεν ἐν νεῦν τὸ 11ον ἢ ἀπὸ τῆς δεκτῆς.) Ἀνεμώρη (διάβασε τὸν Ὀδηγόν, διὰ νὰ ἴδῃς πότε στέλλουν Ἀσκήσεις.) Ταπεινὸν Μενεξέν (ἦλθε εἰς τὰς Ἀθήνας, ἀλλὰ δὲν σὲ εἶδαν.) Ἀνδριάντα τοῦ Κολοκοτρώνη (ὁ ὁποῖος ἐδιπλασιάσθη καὶ σήμερον... τριπλασιάζεται, δηλαδὴ ξεσπᾷται ἐκ δευτέρου εὐχαριστῶ πολὺ.) Νάρην (5 καπκίον γραμματόσημον πρέπει νὰ ἐσωκλείσῃς εἰς κάθε τετράδιον Μ. Μυστικῶν· αἱ προτάσεις σου εἰς τὸ προσεχές.) Διάττοντα Ἀστέρα (λάθος τοῦ Ἀνανία ἦτο καὶ διορθώθη μὴ ἀνησυχησῇ.) Ἀδύνομον (ὠραιοτάτη ἢ ἐπιστολή σου ὅσα ψευδώνυμα καὶ ἂν ἔχη κανεὶς, μόνον μίαν ἀπάντησιν δικαιούται νὰ στέλλῃ εἰς ἕναστον διαγωνισμὸν.) Ἐθνικὴν Ἀγαγεγόμενον (βραβεῖον ἐστειλεν) Φῶς τῆς Νυκτὸς (εὐχαριστῶ πολὺ ἐστειλεν) Φατιμέ Χανούμ (ἐδληγῆματα) Ξενοπούλου ἐστάλησαν) Πίσις-Πατρίς (ναί, ἐλήφθη) Ἀνοιξὴν τοῦ Βοσπόρου (ἔχεις δικαίον, ἀλλὰ συμβαίνει καμμίαν φοράν νὰ ἔχω τόσον ὀλίγον τόπον διὰ Μ. Μυστικὰ.) Ἰσαύρα Λαρκ (λουσα; ὄχι δὲ! ἀλλὰ δὲν βλέπει τὰς Ἐγγραφὰς τῶν Ἀποδῶν ὁ κύριος αὐτός;) Δοκίμων Καλλιτέχνην (ἔδωτα τὴν ἐπιστολήν σου εἰς τὸν κ. Φαίδωνα, ὁ ὁποῖος θὰ σοῦ ἀπαντήσῃ.) Ρυολέττον (βεβαίως, τὰς λύσεις τῆς Θυσίλης δὲν τὰς ἐστειλες σὺ.) Μελοδικὴν Φόρμυγα (ἔχει καλῶς; ὁ περὶ οὗ ἐρωτᾷς δὲν ἔχει πλέον αὐτὸ τὸ ψευδώνυμον.) Χιόνι τοῦ Ταυγέτου (εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὸ ξεσπᾷτωμα.) Ἀργεῖον Ἐρμῆν, κτλ. κτλ.

136. Τριπλῆ Μεσοτιχίς. Ἐκ τῶν τριῶν μεσαίων γραμματίων ἐκάστης τῶν κάτωθι ζητούμενων λέξεων, τὰ μὲν πρῶτα ἀποτελοῦν κατὰ σειράν ἕνα τῶν 30 τυράνων, τὰ δευτέρα ἀρχαῖαν Βασιλίαν, καὶ τὰ τρίτα ἐκρηκτικὴν ὄλην: 1, Ἀμαζών 2, Στρατηγὸς Καρχηδόνιος 3, Ἀρχιτέκτων 4, Γίγας, υἱὸς τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Γῆς; 5, Θεὸς μας; 6, Πέρσης στρατηγός; 7, Φυσιολογικὴ λειτουργία. Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Γλυκεῖας Πατείδος

137. Ἑλληνοσύμφωνον. εω-αο-ευε-αεω-αλου-οιου Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Βασιλέως τῶν Κυμάτων

138. Γρίφος. :: μ οὐδ μ 1 αθ 1 ἀμνηστὸ σπᾶροι μ μ 1 1 Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἡμέρας τῆς Ἐλευθερίας

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 4. 24. Μένιππος (μὲν, ἵππος.)—25. Φάρος-ἀφρός.—26. Ὁ σπᾶρος, ἢ Σπάρτη.

27. ΔΑΡΕΙΟΣ 28. Ὅταν ἀρθεῖται, ὡς λέξεις, καὶ ἔρχεται δευτέρα εἰς μίαν φράσιν.—29-33. Τῆ ἀνταλλαγῆ διὰ τοῦ Χ: ΕΙ Α Σ ΙΑ Ν Α Σ Σ Α χοιμῆ, χάλινω, χεῖρ, ὄ Α Σ Ν χεῖμα, Χιός.—34. Σ Ω Σ Σ Α Ν Η ΘΑΛΕΙΑ-ΤΑΥΡΟΣ (Θέτις, Ἀγαμέμνων, Λογῆρος, Εὐριπίδης, Ἰδομενεύς, Ἀΐτωπος.)—35. Ἐπὶ τῶν ἡμερῶν Ἡρώδου ἐγεννήθη ὁ Ἰησοῦς (ἐπὶ τῷ νῖ με ρῶ-νῖ ρῶ δού-ἐγ εἰς-ο-θῆ-ο-εἰς οὗς.)

130. Συλλαβογράφος. Μ' ἀντωνυμίαν καὶ γράμμα Μία πρόθεσις ἠνώθη Καὶ ἀναξ ἐν τῷ ἄρα Ἀρχαῖος ἐδηλώθη. Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Σταλακτίτου

131. Μεταγραμματισμός. Ἐργαζέσθω γεωργῶ Γινετ' ὄνομα βοουῶ Ἄν τὸ ὑψίλον τοῦ βγάλῃς Κι' ἀντ' αὐτοῦ ὠμέγα βάλῃς. Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Βασιλέως τῶν Χριστιανῶν

132. Στοιχειογράφος μετ' ἀναγραμματισμοῦ. Πρῶτον τὴν τῆς Γραφῆς Τέλου; καὶ ἀρχῆς στερεῖς Κι' ἀνακάτωμα σάν γίνῃ, Ἄλλο πρότωμον σοῦ δίνει. Ἐστάλη ἀπὸ τοῦ Θυμάρι τοῦ Βράχου

133. Αἶνιγμα. Πεδιάς εἶνε, λῦτα, τ' ἀρσενικόν μου. Στὰ ἔντομα ζήτα τὸ θηλυκόν μου. Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Παλλάδος

134. Πυγμαῖς. (Οἱ σταυροὶ ζῶων κερασφόρον. *+* = Πρόθεσις. **+** = Νῆσος τοῦ Αἰγαίου. ***+*** = Ἄγρον ζῶων. ****+**** = Ἀρχαία βασιλοπούδα. *****+***** = Ἐπιθετον. Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Θαυμαστοῦ τῶν Ἡρώων

135. Ἀριθμητικὴ διὰ λέξεων. Ἐρπετόν—Ἐπίρρημα = Θῆριον + Ἐπίθετον—Ἀντωνυμία = Γράμμα + Μυθικὸς Βασιλεὺς—Γράμμα = Φῶς; Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Σακουλέ

τὴν λατρευτὴν μου Διακριθεῖσαν εὐχομαι ὀλοφύχως τελεῖαν καὶ ταχέαν ἀνακτησὶν ὑγείας τῆς.—Πλευσία Ἐλπίς. (H, 150)

136. Τριπλῆ Μεσοτιχίς. Ἐκ τῶν τριῶν μεσαίων γραμματίων ἐκάστης τῶν κάτωθι ζητούμενων λέξεων, τὰ μὲν πρῶτα ἀποτελοῦν κατὰ σειράν ἕνα τῶν 30 τυράνων, τὰ δευτέρα ἀρχαῖαν Βασιλίαν, καὶ τὰ τρίτα ἐκρηκτικὴν ὄλην: 1, Ἀμαζών 2, Στρατηγὸς Καρχηδόνιος 3, Ἀρχιτέκτων 4, Γίγας, υἱὸς τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Γῆς; 5, Θεὸς μας; 6, Πέρσης στρατηγός; 7, Φυσιολογικὴ λειτουργία. Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Γλυκεῖας Πατείδος

137. Ἑλληνοσύμφωνον. εω-αο-ευε-αεω-αλου-οιου Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Βασιλέως τῶν Κυμάτων

138. Γρίφος. :: μ οὐδ μ 1 αθ 1 ἀμνηστὸ σπᾶροι μ μ 1 1 Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἡμέρας τῆς Ἐλευθερίας

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 4. 24. Μένιππος (μὲν, ἵππος.)—25. Φάρος-ἀφρός.—26. Ὁ σπᾶρος, ἢ Σπάρτη.

27. ΔΑΡΕΙΟΣ 28. Ὅταν ἀρθεῖται, ὡς λέξεις, καὶ ἔρχεται δευτέρα εἰς μίαν φράσιν.—29-33. Τῆ ἀνταλλαγῆ διὰ τοῦ Χ: ΕΙ Α Σ ΙΑ Ν Α Σ Σ Α χοιμῆ, χάλινω, χεῖρ, ὄ Α Σ Ν χεῖμα, Χιός.—34. Σ Ω Σ Σ Α Ν Η ΘΑΛΕΙΑ-ΤΑΥΡΟΣ (Θέτις, Ἀγαμέμνων, Λογῆρος, Εὐριπίδης, Ἰδομενεύς, Ἀΐτωπος.)—35. Ἐπὶ τῶν ἡμερῶν Ἡρώδου ἐγεννήθη ὁ Ἰησοῦς (ἐπὶ τῷ νῖ με ρῶ-νῖ ρῶ δού-ἐγ εἰς-ο-θῆ-ο-εἰς οὗς.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Φιλτάτη Ἀλεξάνδρα Σοφίκα, ἐγκάρδια συλλυπητήρια δι' ἀπώλειαν προσφιλοῦς πατρός.—Ἐλένη Ἀδρηγιώτη. (H, 145)

Ἐλέοτιμο! φραγκοπότη! παντόπουλε! pianiste! τὴν ἐπαθῆς!—Τριάς λαίμαργον! ἐγὼ κουφέτα;—Ἐ! παιδιά!—Χιακὸ Ὀδρανέ, ἐκνήγητες τὸν κλέπτην!!! Ἀνεκάλυφα! νὰ φανερώσω;—Ἀγνωστία Βασιλοπούδα. (H, 146)

Χαιρετῶ Λούκιαν τῶν Σαλώνων, καὶ συγχαίρουσα αὐτὴν διὰ τὴν νεία τῆς βραδείας, τῆς εὐχομαι καὶ εἰς ἀνώτερα.—Νεοράδα τοῦ Ὠκεανοῦ. (H, 147)

Ἀγνωστία Βασιλοπούδα—Μαραμίνην Γαζίαν, ποία ἐκ τῶν δύο σας. ἔλεψε τὸ μαγαζιτάρι ἀπὸ τὸν σάκκον τοῦ! Μεγαλειοτάτου;!! Ὅποια ἱεροσύλια ἀθεόφοβος!!! Μὰ βέβαια ἀπρὸ ἴδιον γνώρισμα ἔχετε τὴν αἰγυπταχὴν ἀφιλοτιμίαν!!!—Ἑλληνοκράτος Φιλότιμο! στὸ χωριὸ σου δὲν χαιρετοῦν; κρυφουκτιτοῦν μόνον;—Ἰδανιότης. (H, 148)

Πῶς; Ἐβρίσκονται μετὰ τὰ Φῶτα... Καλλικαντζαροῖς; ; Ὅχι εἶνε φοβερόν!!!—Ἐκ τοῦ μηδενὸς τὸ πᾶν;—Ἐπερευχαριστῶ δι' ἐγκάρδια συγχαρητήρια.—Ἀναμῆνο Μικρὰ Μυστικὰ.—Συγχαίρω Θεέλλαν.—Μαγεμένο Ἀκρογιάλι. (H, 149)

Στὴν λατρευτὴν μου Διακριθεῖσαν εὐχομαι ὀλοφύχως τελεῖαν καὶ ταχέαν ἀνακτησὶν ὑγείας τῆς.—Πλευσία Ἐλπίς. (H, 150)

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχόν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ἀπληροῦσιν καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

Table with subscription information: ΕΥΝΑΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΛΗΡΩΤΕΑ, ΕΣΩΤΕΡΙΚΟῦ, ΕΞΩΤΕΡΙΚΟῦ, ΕΤΗΣΙΑ, ΕΞΑΜΗΝΟΣ, ΤΡΙΜΗΝΟΣ, ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ, ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879, ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ, ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β'—Τόμος 15ος, ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ, 8 Μαρτίου 1908, ΕΤΟΣ 30ον.—ΑΡΙΘ. 15

ΔΙΑ ΝΑ ΓΙΝΗ ΑΝΘΡΩΠΟΣ

(ΠΡΟΣΕΚΙΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ, ΥΠΟ Β. ΝΙΕΜΕΡΟΒΙΤΣ-ΒΑΝΤΣΕΝΚΟ)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 15'. (Συνέχεια)

—Νὰ τῆς σχίσῃς ξύλα. Ἐέρεις, μαγειρεύει γιὰ τὸ μεσημέρι σοῦπα χυλοπίτες. Τί ὠραία ποῦ εἶνε! Καὶ γι' αὐτὸ μοῦ εἶπε νὰ σὲ φωνάξω νὰ τῆς σχίσῃς ξύλα.

—Ἄλλὰ με τί; —Μὲ τί; με τὸ τοικοῦρι βέβαια!

—Ποτέ μου δὲν ἐπίασα τοικοῦρι! —Ἀλήθεια; εἶπεν ὁ Βάσκας κατάπληκτος οὔτε εἰς τὸ σχολεῖο;

—Εἰς τὸ σχολεῖο ἔχουν βιβλία καὶ ὄχι τοικοῦρια... —Ἄ, ναί, βιβλία... Ἐέρεις ὁμως, ἢ Μελανία δὲν ἀκούει τίποτε. Ἄδεν τρέφω, μοῦ εἶπε, παρὰ ὄσους δουλεύουν. Ὅσοι δὲν δουλεύουν, ἄς τρῶνε κόκκαλα σάν τὸν Κολοβό. Ἐλα, ἄς τῆς ετοιμάσουμε λίγα ξύλα.

—Μ' ἀφοῦ σοῦ λέγω ὅτι δὲν ξέρω; —Μὰ δὲν εἶνε δύσκολο... Ἄν θέλῃς μάλιστα εἶνε καὶ διασκεδαστικόν. Οἱ σκληροὶ πετιοῦνται ἀπ' ὅλα τὰ μέρη, καὶ τὰ κούτσουρα σχίζονται στὴ στιγμή. Ἐλα, πάμε νὰ σοῦ δείξω.

Ὁ Σάσας ἠκολούθησε τὸν Βάσκαν. —Κούτταξε τώρα! Ὁ Βάσκας ἐδιάλεξεν ἕνα πελώριον ξύλον.

—Πρέπει μόνον νὰ φτύνης τὰ χέρια σου, γιατί ἀλλοιῶς τὸ τοικοῦρι μπορεῖ νὰ σοῦ φύγῃ καὶ νὰ σὲ κτυπήσῃ ἐστὶ κερφάλι... Νά, ἔτσι!

Ἐσῆκωσε τὸν πέλεκυν, τὸν κατέφερε μὲ δύναμιν καὶ τὸ ξύλον ἐχώρισθη εἰδῶς εἰς δύο.

—Τώρα πρέπει νὰ σχίσουμε καὶ αὐτὰ τὰ δύο κομμάτια, νὰ γίνουν τέσσερα. Νά, εἶδες;... Ἐτελείωσε! Ἐάν ἐσῆκωνε τὰ μάτια του, ὁ Σάσας θὰ ἔβλεπε τὴν Μελανίαν, ἢ ὅποια τοὺς ἐκύτταξε μειδιώσα. —Δός μου νὰ δοκιμάσω κ' ἐγώ. —Νά, πάρε τὸ τοικοῦρι... Ἐτσι πρέπει νὰ τὸ πιάσῃς... Καλὰ... Κτύπα τώρα... Ἐνα, δύο!...

—Ναί... ὁ ὄμος μου εἶνε σὰν βγαλμένος. —Ἐλα, δός μου δῶ νὰ σοῦ τὰ τελειώσω ἐγώ. Δὲν εἶνε, βλέπεις, πολλὰ. Ἡ Μελανία ἐπιτήδης σου ἔδωσε λίγα, γιὰ νὰ μὴ κουρασθῇς. Ἰσα-ἴσα ὅσα τῆς χρειάζονται γιὰ σήμερον.

Ὁ Σάσας ἐθαύμαζε χωρὶς νὰ θέλῃ τὴν ἐπιτηδεύουσα καὶ τὴν δύναμιν τοῦ Βάσκα. Ἡ βλοῦζα του ἦτο ξεκούμισθη καὶ τὸ στήθος του ἐφούσκωνε. Κάθε του κίνημα εἶχε δύναμιν καὶ χάριν.

—Δός μου νὰ ξαναδοκιμάσω κ' ἐγώ. —Πάρε. Ὁ Σάσας ἔσχισεν ἀκόμη δύο ξύλα. Τοῦ ἐπόνεσε πάλιν ὁ ὄμος του ἄλλ' ἐπέμενε νὰ ἐξακολουθήσῃ. Τέλος ἐπέταξε τὸν πέλεκυν κ' ἐκάθησε. Ὁ Βάσκας ἀπετελείωσε τὴν ἐργασίαν.

—Πάμε τώρα. —Ὅχι. Δὲν κάνει νὰφίσομε ἔτσι τὰ ξύλα. Πρέπει νὰ τὰ σωρίσουμε κηῖοτα.

—Γιατί; —Γιὰ νὰ εἶνε τακτικὰ καὶ εὐμορφα. Καὶ ὁ Βάσκας ἤρχισε νὰ τακτοποιῇ τὰ ξύλα. Ὁ Σάσας τὸν ἐκύτταξεν ὀλίγον καὶ ἠσθάνθη ἐντροπήν: Ἐξάφρατα ἤμπορούσε νὰ τὸ κάμῃ καὶ αὐτός...

—Ἄριστε... εἰνε νὰ τελειώσω... εἶνε ἡ σειρά μου... ἔκουρασμένος. —Μὰ δὲν εἶμαι κουρασμένος. —Θέλω νὰ τὸ κάμω ἐγώ.

Ὁ πέλεκυνς μόλις ἔξυσε τὸ ξύλον. —Δὲν ἔχεις, βλέπω, πολλὴ δύναμιν... Δός μου δῶ... Ἐνα, δύο! Εἶδες; Τὸ ξύλον εἶχε σχισθῇ. —Πρέπει νὰ κτυπᾷς μετὰ δύναμιν. Ὁ Σάσας ἐδοκίμασε ἀκόμη μίαν φοράν καὶ κάπως τώρα ἐπέτυχε.

—Ἄ μπράβο!... Ἀκόμη ἕνα... Τράβηξε ὁμως τὸ πόδι σου μὴ τὸ βεράσῃς. Ἐτσι γιὰ σου! Τί κύριος εἶσαι σὺ, ποῦ δὲν ξέρεις οὔτε νὰ σχίξῃς ξύλα;

Ὁ Σάσας ἠκολούθησε τὸν Βάσκαν. —Κούτταξε τώρα! Ὁ Βάσκας ἐδιάλεξεν ἕνα πελώριον ξύλον. —Πρέπει μόνον νὰ φτύνης τὰ χέρια σου, γιατί ἀλλοιῶς τὸ τοικοῦρι μπορεῖ νὰ σοῦ φύγῃ καὶ νὰ σὲ κτυπήσῃ ἐστὶ κερφάλι... Νά, ἔτσι!

Ἐσῆκωσε τὸν πέλεκυν, τὸν κατέφερε μὲ δύναμιν καὶ τὸ ξύλον ἐχώρισθη εἰδῶς εἰς δύο.

—Ναί... ὁ ὄμος μου εἶνε σὰν βγαλμένος. —Ἐλα, δός μου δῶ νὰ σοῦ τὰ τελειώσω ἐγώ. Δὲν εἶνε, βλέπεις, πολλὰ. Ἡ Μελανία ἐπιτήδης σου ἔδωσε λίγα, γιὰ νὰ μὴ κουρασθῇς. Ἰσα-ἴσα ὅσα τῆς χρειάζονται γιὰ σήμερον.

Ὁ Σάσας ἐθαύμαζε χωρὶς νὰ θέλῃ τὴν ἐπιτηδεύουσα καὶ τὴν δύναμιν τοῦ Βάσκα. Ἡ βλοῦζα του ἦτο ξεκούμισθη καὶ τὸ στήθος του ἐφούσκωνε. Κάθε του κίνημα εἶχε δύναμιν καὶ χάριν.

—Δός μου νὰ ξαναδοκιμάσω κ' ἐγώ. —Πάρε. Ὁ Σάσας ἔσχισεν ἀκόμη δύο ξύλα. Τοῦ ἐπόνεσε πάλιν ὁ ὄμος του ἄλλ' ἐπέμενε νὰ ἐξακολουθήσῃ. Τέλος ἐπέταξε τὸν πέλεκυν κ' ἐκάθησε. Ὁ Βάσκας ἀπετελείωσε τὴν ἐργασίαν.

—Πάμε τώρα. —Ὅχι. Δὲν κάνει νὰφίσομε ἔτσι τὰ ξύλα. Πρέπει νὰ τὰ σωρίσουμε κηῖοτα.

—Γιατί; —Γιὰ νὰ εἶνε τακτικὰ καὶ εὐμορφα. Καὶ ὁ Βάσκας ἤρχισε νὰ τακτοποιῇ τὰ ξύλα. Ὁ Σάσας τὸν ἐκύτταξεν ὀλίγον καὶ ἠσθάνθη ἐντροπήν: Ἐξάφρατα ἤμπορούσε νὰ τὸ κάμῃ καὶ αὐτός...

—Ἄριστε... εἶνε νὰ τελειώσω... εἶνε ἡ σειρά μου... ἔκουρασμένος. —Μὰ δὲν εἶμαι κουρασμένος. —Θέλω νὰ τὸ κάμω ἐγώ.

«Ὁ εἰς προσεπάθει ν' ἀνατρέψῃ τὸν ἄλλον...» (Σελ. 114)